PROMIN

ПРОМІНЬ

РІК IX ЧЕРВЕНЬ — JUNE, 1968 ЧИСЛО 6

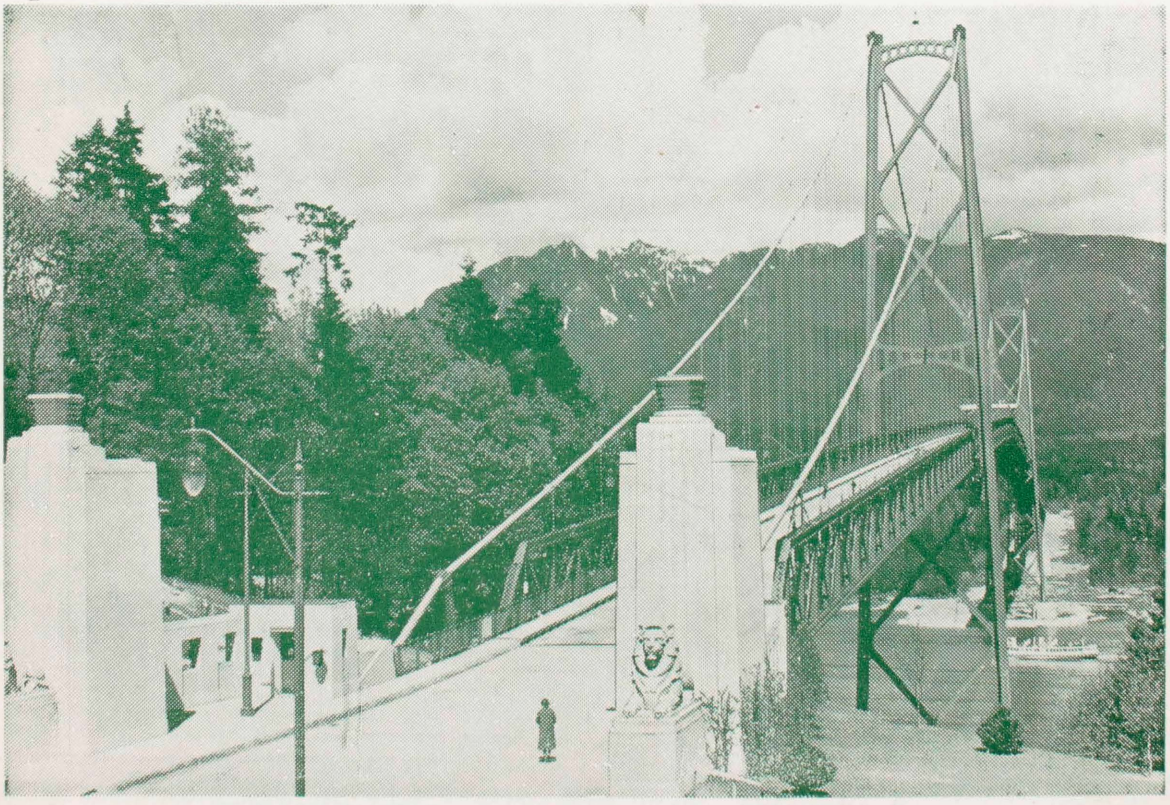

Authorized as Second Class Mail by the Post Office Department, Ottawa, and for Payment of Postage in Cash.

ПРОМІНЬ
РІК IX ЧЕРВЕНЬ, 1968
Ч. 6 Виходить раз у місяць
В и д а є
Союз Українок Канади
Редагує Редакційна Колегія

Наталя Когуська, — редакторка, Леся Ґрегорі, Ольга Войценко, Савеля Стечишин, Катерина Міськів, Тоня Горохович, д-р Ганна Янішевська, Оленка Негрич.

Передплату висилати на адресу:
PROMIN
P. O. Box 3551, Sta. B., Winnipeg 4, Man.

PROMIN
JUNE, 1968 **VOL. IX**
Monthly Publication **No. 6**
Published by
Ukrainian Women's Ass'n of Canada
Edited by Editorial Committee
Natalia Kohuska, Editor

Subscription in Canada	$4.00
Subscription in other countries	4.50
Single cope	.50

Address:
PROMIN
P. O. Box 3551, Sta. B., Winnipeg 4, Man.

ДО УВАГИ ДОПИСУВАЧАМ:

Редакція застерігає собі право скорочувати і виправляти надіслані матеріяли. Дописи, які поміщуються також в інших часописах редакція не приймає — уникаємо повторювання.

Не поміщені дописи редакція не звертає, хіба за спеціяльним, згори зазначеним застереженням. На зворот фотографій, надісланих для виробу кліше треба заадресувати коверту, наклеїти вартість поштових марок і вислати разом з фотографіями.

— — — —

В ЦІМ ЧИСЛІ:

Любов Забашта — І хто ж те зна 1
Будьмо щирі й одверті 1
Олена Федак - Шепарович — Український Жіночий Конгрес 3
Н. К. — В передоднях Українського Фестивалю 8
С. Василів — Образотворча виставка 9
Г. Янішевська — 50-річчя здобуття прав 10
Леся Лисак — Ілюзії 12
Василь Грінчак — В колисці сплетеній 13
П. Балей — Із записника моєї матері 14
Ukrainian Folk Costumes 15
Н. Кібець — Серце Донбасу 19
М. Боянівська — Спогади про Бережани 19
Відділ для дітей 21
Громадська і родинна хроніка 22
І. Вахна — Українська вишивка 25
Річні звіти відділів 27
Домашнє господарство 31
При праці для журнала 33

Чи ви вже вислали свою передплату на журнал „Промінь" на біжучий рік? Коли ні, зробіть це негайно ще поки поїдете на вакації.

НА ОБКЛАДИНЦІ: Чудова Канада. Одною з найбільш мальовничих провінцій є Брітійська Колюмбія. На світлині міст у Ванкувері „Лайонс Ґейт Бридж" справді має чудовий вигляд на тлі літньої природи.

ВИ ВЖЕ ЗНОВ МОЖЕТЕ НАБУТИ
куховарську книжку п. з.
THE ART OF COOKIN — UKRAINIAN STYLE
Вже вийшло 4-те поправлене видання в тиражі 5.00 примірників в тій самій ціні — **$2.25** з пересилкою.
Замовлення посилайте на адреси:
Ukr. Women's Ass'n of L. Ukrainka
2146 Cornvall St. Vancouver 9, B. C.
або
Ukr. Women's Ass'n of L. Ukrainka
5410 McKee St. Burnabi 1, B. C.

НОВА ПОЯВА НА КНИЖКОВОМУ РИНКУ
Вийшла з друку нова книжка — збірка новель **І. Боднарчука**
„ДРУЗІ МОЇХ ДНІВ".
Це вже четверта збірка цього ж автора. Містить вона в собі 11 новель з різною тематикою. Присвячена українським піонерам у Канаді. Друкована на доброму папері, 96 сторінок друку, обкладинка роботи мистця Петра Сидоренка. Ціна книжки, якщо замовляти безпосередньо в автора, **$1.00.**
Замовлення надсилати на адресу:
I. CHABANRUK,
1602 Queen St. W.
Toronto 3, Ont. Canada.

Printed by Trident Press Ltd., Winnipeg, Man., Canada

ПРОМІНЬ

РІК IX ЧЕРВЕНЬ, 1968 Ч. 6

Будьмо щирі і одверті

Час від часу треба нам повернути нашу увагу в нутро наших власних організацій, збагнути хід нашого життя, зрозуміти його потреби, що їх приносить час і про них голосно заговорити.

Не біймося виявити свою думку, хай вона буде яка чужа і далека для нашого оточення. Бо ніде правди діти — чимало деяких небажаних подій в нашім громадськім житті ми промовчуємо, щоб про них, борони Боже, не довідалися наші сусіди. А найбільше таки, здається нам, що всякі небажані прояви якось самі собою розв'яжуться. Можливо, що ми легковажимо їх, а звертаємо увагу лише на позитиви, замикаємо очі на все інше, а це не гаразд. Приходимо до переконання, що такі небажані прояви в громадськім житті ігнорувати не можна, що їх треба розглядати та усувати. Щобільше — вони мусять стрінутись з осудом публичної опінії.

І ось такий осуд публичної опінії винесла Конференція представників складових організацій СУС, яка відбулась у Вінніпезі в днях 23 і 24 березня ц.р. Конференція винесла осуд тим особам та їх діям, які заявились за переходом з української мови на англійську в громаді, в організації бо мовляв: „молодь по українськи не розуміє".

По цій лінії велась на Конференції обширна дискусія. Оборона принципу, традиції та ідеологічної програми СУС була сильна. Конференція винесла рішення, осудила ці прояви, заявилась за розбудовою і сильнішою організацією українських шкіл. Прикро тільки, що ці принципи в дуже короткому часі не були пошановані...

І тут приходиться шукати публичної опінії серед широкого загалу, серед народу. Досі ми, як організація були прикладом для інших угрупувань; організація, яка найдовше в Канаді, а зуміла зберігти себе в українстві; зуміла зберігати і плекати свою українську мову, охороняти свій церковний календар, а враз з тим всім зберігати обличчя свідомого ідейного українця і громадянина Канади. Цей принцип давав нам право гордо підносити голову і глядіти кожному в очі.

Сьогодні, на превеликий жаль, цей авторитет у нас захитаний і то захитаний деякими впливовими одиницями. Рядове громадянство живе українським життям, вірить в нього і його піддержує. Дехто з нас вийшов і без сорому на обличчі промовив, що української мови непотрібно, що асиміляція нам не шкодить, що можна бути українцем без української мови і т. п. І ось в організації почали нуртувати ці думки і вони виводять нас на роздоріжжя, викликають замішання, вбивають в молоді зацікавлення до навчання рідної мови і письма, а нашу увагу та енергію повертають на „балачки" та дискусії замість конкретної і позитивної праці.

Підносять такі голоси дехто з молоді, підносять за молоддю і старші, щоб комусь приподобатись. Молодь нам годі осуджувати. Найперша наша вина в тім, що ми ізолювали нашу молодь від інших українських молодечих орга-

Любов Забашта

І хто ж те зна...

І хто ж те зна, як трудно
я жила,
І як скипали сльози, і як слово
Свинцем гарячим капало, і як
Його віддать я людям не могла.

Ну, як воно, мале, на цілий мур?
І глупота його топтала гречно.
Вмирало слово, тихе і сердечне,
Між чвар людських і здичавілих бур.

І рук мені від болю не звести,
І не покликать вас, сильніших,
сміливіших
Лежать в столі, націлені в світи
Ті найдорожчі серцю гнівні вірші.

Ненадруковані, не вивчені в біді
Безвісні промені моєї правди-нені, —
Ходіть туди, де в січі бють шалені
Мої вродливі діти молоді.

„Жовтень". 1968. Львів

нізацій в Канаді. Напр., чому ми не дозволили нашій молоді взяти участь у дефілядах на Експо'67 та Оттаві минулого року з нагоди 100-ліття Канади, поруч молоді інших українських організацій? Чому не була зарепрезентувана належно наша молодь СУМК на Світовім Конґресі Вільних Українців в Ню Йорку? В співпраці з іншими молодечими організаціями (ОДУМ, ПЛАСТ), молодь СУМК може побачити багато корисного, більш цінного в українстві та навчиться там шанувати мову і культуру своїх батьків.

В ряди молодечої організації СУМК-у закралось баламутство чужих впливів: „позбутися всякого українства"; йдуть шукання нової релігії, нової форми вияву себе у фанатизмі медитацій та „пен ортодоксі" без української душі і серця...

Вертаючись до питань української мови, уявім собі, в якій ситуації ми знайшлись, який страшний створили парадокс: Добиваємось від урядових шкільних властей в Канаді признання для української мови в Канаді нарівні з іншими, пишемо прохання, приготовляємо бріфи до Королівської Комісії, а внутрі в себе, у своїх власних організаціях заперечуємо потребу української мови, кажемо, що вона не потрібна, що українська культура повинна зникнути з нашої церкви. Чи може бути щось страшніше, щось більше суперечне собі і щось більш самопонижуюче?!

А до того всього, не забудьмо, що саме тепер молоде українське покоління в Україні переживає важку драму, що саме тепер воно кидає в обличчя ворогові обвинувачення за позбавлення нашого народу його рідної мови, рідних шкіл, руйнування храмів-пам'ятників. Наражує ця молода ґенерація в Україні своє життя, йде на довгі роки важких таборових робіт. В цей час, очі багатьох вільних народів повернулись на події в Україні, яка в системі московського імперіялізму підносить голову за свої права, а головно за свою мову. Наші оправдання і причини відречення рідної мови є такі жалюгідні і такі мізерні супроти всіх тих подій в Україні. І як пише до нас в листі одна пані, переживаючи виступи деяких наших „провідних" одиниць: „Хай би навчили нашу молодь остільки цікавитись Україною, як Вієтнамом. Гірко і боляче".

Краще будьмо щирі й одверті. Скажім собі чого ми хочемо й яке наше кредо. А до речі — це пригадує нам 10 заповідей ідейного українця, виголошених редактором І. Г. Сирником на Світовому Конґресі Вільних Українців в Ню Йорку минулої осені: Чи може вони нас не зобов'язують?!

ЛЕСЯ УКРАЇНКА В АНГЛІЙСЬКОМУ ПЕРЕКЛАДІ

У п'ятдесяті роковини з дня смерти найбільшої української, і світової слави поетки Л. Українки, 1963 року виринула ідея у Комітеті Українок Канади (Домініяльної Екзекутиви) видати її вибрані твори в англійському перекладі. Після довгої і наполегливої праці КУК і узгіднень зі Складовими Організаціями, переклад драм: „Оргія", „Камінний Господар", „Кассандра", поеми „Роберт Брюс" та інших вибраних творів, довершила знана англійська поетка Віра Річ. Монографію про Л. Українку написав проф. Оттавського університету д-р К. Біда. Обидві ці частини творять поважну, цінну і високомистецьку працю про Л. Українку в англійській мові.

Видано її у найкращому канадському видавництві Торонто Юніверситі Прес, з прегарною обкладинкою української малярки Зої Лісовської та поважну об'ємом. Кошти видання перейшли сподівання. З тих та ще інших причин щойно в цьому, 1968 році, на порозі нового сторіччя Канади, видання ми зреалізували і передамо в руки читача високоякісну книжку, якої не сміє забракнути в жодній українській хаті, яка збагатить всі бібліотеки і книгарні, а головно гідно репрезентуватиме нашу літературу у всіх університетських та наукових осередках світу. Отже передаємо цей український черговий здобуток нашої літератури в руки англомовного читача, а головно як дар українського жіноцтва в культурну спадщину Канади.

За КОМІТЕТ УКРАЇНОК КАНАДИ:

М. Дима, голова **А. Вах,** кор. секретарка

КМІТЛИВИЙ ЛІКАР

До хворого запросили лікаря. Він оглянув пацієнта, приписав ліки, дав усі вказівки і вийшов з кімнати. Дружина хворого услід за лікарем і стала розпитувати про стан здоров'я чоловіка. Лікар сказав:

— Його стан небезпечний. Я не думаю, що від цієї хвороби видужують: у нього почорніли руки до ліктів. Він скоро пімре.

— Та у нього завжди руки чорні були — вигукнула жінка.

— Чому?

— Бо він фарбувальник.

— Дивно! — зробив великі очі лікар. — Чому ж ви мені не сказали про це з самого початку?

Олена Федак-Шепарович

Український Жіночий Конґрес

Стаття під повищим наголовком, яку поміщуємо в цім числі дає широкий образ величі Першого Українського Жіночого Конґресу в Станиславові в 1934 році. Є це один з найбільших моментів в історії жіночого руху серед українок.

Авторкою цієї цінної праці є одна з його учасниць, довголітній член Головного Виділу Союзу Українок та заступниця голови Всесвітнього Союзу Українок, видатна журналістка Олена Федак-Шепарович. В цей час авторка проживає на еміґрації в ЗСА.

РЕДАКЦІЯ.

Конґресова „Однодівка" — журнал виданий Діловим Конґресовим Комітетом під редакцією Л. Бурачинської.

В днях 23-го до 27-го червня ц.р. минає 34 роки від найбільш маркантної події в історії українського зорганізованого жіноцтва: Українського Жіночого Конґресу, що відбувся в Станиславові на Західніх Українських Землях.

Здається, що ті дні іспиту зрілости української жінки, дні національної єдности та підйому вже такі дуже далекі — але для всіх ще живучих організаторок і учасниць залишились назавжди незабутнім спомином. Не для них ця коротка історія Українського Жіночого Конґресу а для тих, що про нього може й не чули, для двох поколінь, що виросли в міжчасі, для тих, що жили тоді за залізною заслоною: на Східніх Українських Землях.

Конґрес скликав Головний Виділ Союзу Українок у Львові для відзначення 50-их роковин першого українського жіночого товариства, що його оснувала Наталія Кобринська в Станиславові. Томуто й Конґрес відбувся в тому місті, не дивлячись на деякі голоси, що повинен бути у Львові, столиці З.У.З.

У вересні 1933 р. Головний Виділ С.У. покликав до життя „Діловий Конґресовий Комітет", що поділив працю на поодинокі комісії: програмову, мандатову, організаційну, виставок та товариських імпрез та устійнив завдання Конґресу як слідує:

1) Конґрес має дати історичну картину організованих змагань і досягнень українського жіноцтва за минуле півстоліття та пошанувати заслуги піонерок українського жіночого руху, зокрема пошанувати пам'ять Наталії Кобринської.

2) Конґрес має з'ясувати відношення українського жіноцтва до найважніших питань нашого національного життя,

3) Конґрес має з'ясувати завдання українського зорганізованого жіноцтва на поодиноких ділянках громадського життя, зокрема в ділянці культурно-освітній, виховній, в ділянці господарській та в ділянці народнього здоров'я,

4) Конґрес має з'ясувати права, які належать українській жінці серед власного громадянства,

5) Конґрес має заняти становище до найновіших течій всесвітнього фемінізму та до кризи, яку він переходить у зв'язку з перебудовою державних устроїв та господарською скрутою,

6) Конґрес має бути засобом консолідації українського зорганізованого жіноцтва та засвідчити єдність українського жіночого руху,

7) Конґрес має наладнати постійні зв'язки між зорганізованим жіноцтвом Західніх Українських Земель (Галичина, Волинь, Буковина, Бессарабія, Карпатська Україна), політичною еміґрацією в Европі та українськими кольонія-

ми в Америці та інших частинах світу,

8) Конґрес має причинитися до консолідації національних сил в ім'я Найвищого Ідеалу Нації.

Праця для підготовки Конґресу не була легка. Слід пам'ятати, що ми жили під Польщею і треба було звести боротьбу з польською владою, щоб взагалі отримати дозвіл на відбуття Конґресу. Шикани польської адміністрації далися нам добре в знаки безпосередньо перед Конґресом, коли дослівно в останній хвилині заборонено окремий поїзд зі Львова та заборонено похід в Станиславові. (Також в часі Конґресу присутній на залі представник польської влади погрожував раз у раз, що розв'яже Конґрес через „протидержавні виступи").

Дальше: брак відповідного канцелярійного апарату. Домівка — одна кімната, **одна** платна секретарка і скромні фінансові засоби. Ми мали амбіцію перевести все власними силами і не зверталися до громадянства за допомогою. Всі браки рівноважила найбільш жертвенна, безкорисна праця членів Ділового Конґресового Комітету і Союзу Українок*).

В добавок і серед нашого громадянства були деякі партії та групи, що неприхильно віднеслися до ідеї Конґресу. Зокрема ті, що були під гіпнозою модних тоді ідей фашизму (Мусоліні — Гітлер) „повороту жінки до домашнього вогнища" закидали нам перестарілий, нездоровий на українському грунті „фемінізм".

Сьогодні з перспективи 34-ох років просто годі повірити, що ми в тодішніх умовинах могли так успішно зреалізувати наші задуми. Не дивлячись на ті всі перепони, Конґрес був одним великим успіхом українського зорганізованого жіноцтва.

В Конґресі взяли участь 650 умандатованих делеґаток, що заступали українські жіночі організації Галичини, Холмщини, Волині, Полісся, Буковини, Бессарабії, Карпатської України, політичної еміґрації з Великої України, поселеної в Польщі, Чехословаччині і Румунії та заморської еміґрації в Америці та Канаді.

Провірка мандатів делеґаток була дуже точна з огляду на обмежене число учасниць. Тільки організації, що виказали діяльність мали право вислати делеґатки і одержати мандати відповідно до числа їхніх членів. Триста жінок мусіло вдоволитися тільки картою вступу в характері гостя і прислухуватися нарадам з ґалерії без права голосу. (Ці обмеження торкалися тільки організацій на Західніх Українських Землях — організації з-поза кордонів

1884–1934

Уляна Кравченко

ПІОНІРЦІ

Минуло пів століття
Коли у перший раз
упало слово дуже і владарне —
коли Вона — крицева постать —
з вогнем у серці — з вірою в очах
Жінкам проголосила зов!
— Нам не носити кільш оков!
А слів Її незрівнаних скрижалі —
відкрили жінці блиски ясних далів,
а засів досвідник Її долонь
вже перейшов крізь град і крізь огонь
і щезло все, що кволе і нездарне —
зірвався творчий дух бунтарно —
На новий шлях!

Перша сторінка „Однодневки" з поезією Уляни Кравченко „Піонірці".

Польщі не могли так чи так вислати за багато делеґаток з-за великих коштів і пашпортових обмежень.

Великим успіхом для нас був приїзд відпоручниці Міжнароднього Жіночого Союзу з Лондону місс Шіпшінкс. Це перший і одинокий раз в історії українського жіночого руху, що велика міжнародня організація вислала свою відпоручницю на українські землі.

Як почесні гості на Конґресі були оба станиславівські Єпископи, члени Української Парляментарної Репрезентації, відпоручники всіх національних установ та деякі визначні, персонально запрошені громадяни, між ними білоруський посол Єреміч.

Преса була заступлена дуже чисельно, не тільки ціла без винятку українська, але приїхали теж кореспонденти закордонної преси, що постійно перебували у Варшаві, а поляки мали репортерів п'ятьох щоденників і трьох жіночих журналів. Оба львівські щоденники „Діло" і „Новий Час" зробили нам милу несподіванку: видали свої недільні числа всеціло присвячені Конґресові та українському жіночому рухові.

* Конґрес був фінансово самовистарчальний, дефіциту не було, всі видатки покрили організації і делеґатки.

УЧАСНИЦІ КОНҐРЕСУ: ЧЛЕНИ ПРЕЗИДІЇ, ДІЛОВОГО КОМІТЕТУ, РЕФЕРЕНТКИ І ДЕЛЕҐАТКИ. В першому ряді члени Президії, зліва: Т. Солодка, четверта О. Кисілевська, дальше Софія Русова, М. Рудницька, Євгенія Макарушкова, З. Мірна. Остання в першім ряді А. Рублева, стоїть в другім ряді за М. Рудницькою і С. Русовою, делегатка Союзу Українок Канади — Ганна Романчич.

Ті числа вийшли в збільшеному накладі день скоріше та були вже в суботу — день відкриття Конґресу — розкинені по Станиславові.

Конґрес почався неофіційно дня 23-го перед полуднем. Відкрито чотири виставки, що їх улаштував Діловий Конґресовий Комітет, а саме:

1) Мистецької українських малярок і скульпторок
2) Книжки з усіми виданнями жіночої літератури та публіцистики впродовж 50 років
3) Дуже цінної виставки народнього мистецтва
4) Організаційної з ґрафіконами та фотознимками з історії українського жіночого руху.

Святочне відкриття Конґресу відбулося о год. 3-ій по полудні. Конґрес відкрила голова Ділового Конґресового Комітету Євгенія Макарушкова, вітаючи всіх присутніх та бажаючи успіху Конґресові. На її внесок вибрано Почесну та Ділову Президію. До Почесної Президії увійшли: Софія Русова, Т. Солодка (ЗСА), Г. Романчич (Канада), П. Багринівська, О. Кисілевська, З. Кушнірева, С. Палієва, О. Ціпановська, Г. Чикаленко та делеґатки Карпатської України, Буковини, СУЕ Румунії, Полісся і основниця першого жіночого сільського Кружка.

Ділова Президія: Мілєна Рудницька, голова, З. Мірна, І. Павликовська, А. Рублева і О. Федак-Шепарович як заступниці та три секретарки**).

Це перше інавґураційне засідання Конґресу виповнили усні привіти (обмежені до 3-ох хвилин), ідеологічно-програмова промова М. Рудницької, відчитання важніших писемних привітів та полагодження таких формальних справ як ухвалення правильника та вибір Комісій: резолюційної і організаційної. Головою Резолюційної Комісії була д-р Харитя Кононенко (її розстріляли німці в 1941 р.), головою Організаційної Комісії була Олена Залізняк.

Вечором першого дня відбувся в залі місцевого театру репрезентаційний концерт з участю наших найвизначніших жінок — музик.

Другий день Конґресу, неділя, це був „День Української Селянки". Після Полевого Богослуження на спортовій площі відбулася дефіляда і вправи вільноруч Кружків С.У., всі зодягнені в народню ношу їхніх околиць. Дефіляда, що гривала майже годину робила імпозантне і мальовниче враження. На площу був вступ дозво-

**) Не подаю прізвищ тих жінок, які або залишились в Україні, або яких доля мені невідома.

лений теж для ширшої публики, а що погода була прекрасна, то як подавала преса, було присутніх понад шість тисяч осіб. По дефіляді відбулося на тій самій площі народнє віче а по полудні рівночасно дві (одна заля не могла помістити всіх учасниць) популярні Академії.

Вечором Філія Союзу Українок в Станиславові принимала делеґаток на равті, улаштованому під кличем „Шануймо народню ношу". Подавляюча більшість учасниць була зодягнена в стилеві народні одяги з усіх земель України.

Коли ці два перші дні Конґресу мали святкоро-репрезентаційний характер, то дальші три дні, присвячені діловим працям Конґресу: доповідям, дискусії, звідомленням Комісій — все робило враження річевих нарад жіночого парляменту.

Доповіді, а було їх 23, поділила програмова комісія Ділового Конґресового Комітету на п'ять циклів:

1) „Наше минуле і наші завдання" — пять рефератів історичних та ідеологічних.

2) „Творім рідну культуру" — дев'ять рефератів на культурно-освітні і виховні теми,

3) „Будуймо народнє господарство" — три реферати,

4) „Дбаймо про народнє здоров'я" — три реферати на теми суспільної опіки і гігієни,

5) „Ставаймо в зорганізовані ряди" — три реферати в справах жіночих організацій.

Дискусія відбувалася над кожним циклем зокрема і саме завдяки селекції делеґаток була дуже річева і поважна. На основі доповідей та у висліді дискусії схвалені резолюції, яких порядок і поділ відповідав вище наведеним циклям рефератів.

Резолюції Українського Жіночого Конґресу мали великий вплив на дальший розвиток українського жіночого руху. З доручення Конґресу повстав „Всесвітній Союз Українок", як надбудова всіх українських жіночих організацій у світі, засвідчуючи цим єдність українського жіночого руху.

Згідно з одною із резолюцій появилося 1-го січня 1935 р. перше число ідеологічного журнала „Жінка".

Почався спонтанний зріст українських жіночих організацій і український жіночий рух був до другої світової війни співрішальний і співвідповідальний чинник національного життя, з яким громадянство мусіло числитися.

Конґрес стрінувся з найбільш прихильною оцінкою усієї української преси, деякі часописи висказувалися в найбільших суперлятивах про високий рівень доповідей і дискусії, про зразкову організацію Конґресу, поважне наставлення делеґаток та парляментарний спосіб ведення нарад. Декілька часописів висловлювало погляд„ що мужчинам слід вчитися від жінок. Бо дійсно політичні партії та уґрупування два роки підготовляли Всеукраїнський Національний Конґрес та не зуміли його зреалізувати.

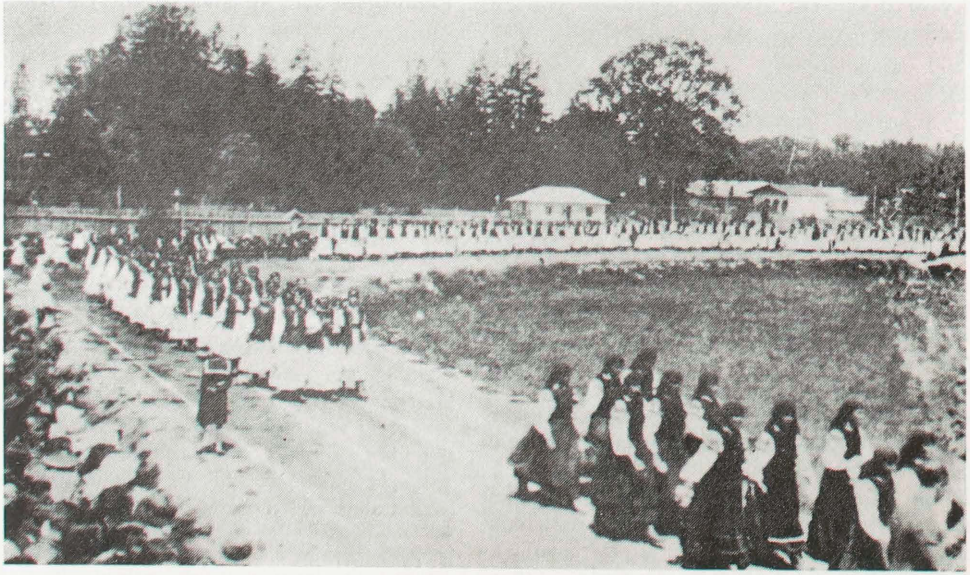

„ДЕНЬ СЕЛЯНКИ" — похід

І тому можна ствердити, що Український Жіночий Конґрес в Станиславові був не тільки найважнішою подією в історії українського жіночого руху, але чи не найсвітлішою подією в житті українського громадянства між двома світовими війнами.

Не кожна подія видержує критерію часу — 34 років. Станиславівський Конґрес її видержав і кожна з нас, що була співтворцем цього першого Всеукраїнського Жіночого Парляменту, може з гордістю сказати, що була співтворцем великого діла, яке записане золотими літерами в історії українського жіноцтва.

***

(Як доповнення цього звідомлення про Конґрес хочу зацитувати дві резолюції, що на жаль і на диво ще сьогодні є так актуальні, як були в 1934-му році).

1) У справі консолідації:

„Надзвичайно шкідливим для українського народу вважаємо розбиття внутрі громадянства та занепад громадської моралі. Осуджуючи неетичні методи політичної боротьби та витрачування національної енергії на внутрішні міжусобиці, — закликаємо українське жіноцтво не підпадати руїницьким впливам, а навпаки стати чинником національної консолідації. Рівночасно звертаємося до цілого громадянства з гарячим зазивом до повної ліквідації розбіжностей між громадянами та до внутрішнього розоруження. Домагаємося від усіх українських партій заключення між собою громадського мира, усунення міжпартійної боротьби з терену національних установ, злагіднення тону пресової полеміки та взагалі підпорядкування партійних інтересів інтересам Нації.

2) У справі Всеукраїнського Національного Конґресу:

Український Жіночий Конґрес:

1) вітає ідею скликання Всеукраїнського Національного Конґресу, вважаючи його необхідним засобом національної консолідації українського Народу.

2) уповажнює представництво цілого українського жіноцтва взяти активну участь в Конґресі, дотримуючи напрямних, вказаних Українським Жіночим Конґресом,

3) домагається від організаторів Конґресу належного заступництва так у підготовчій праці, як і самому Конґресі, яке відповідає значенню українського жіноцтва в суспільстві життя Нації.

***

На маргінесі цієї другої резолюції насувається питання: Чи „зарезервоване **одно** місце для представниці жіноцтва" в Секретаріяті СКВУ відповідає теперішньому значенню українського жіноцтва в суспільному житті українців у вільному світі???

Канадський Національний Театр в Стратфорді

Товариство Стратфордського Фестивалю, яке продовж 15-ти років забавляло гостей з усіх сторін світа, тепер перетворилося у Канадський Національний Театр у Стратфорді. Пів року театр цей буде в Оттаві, а пів року у Стратфорді. Репрезентанти Стратфордського Фестивалю і представники Національного Центру Мистецтва (будують тепер його в Оттаві) зустрілися минулого року в Монтреалі. Тоді рішено, що товариство Стратфордського Фестивалю має стати англомовним загально-канадським Національним Театром. Крім представлень у Національнім Центрі Мистецтв зимовими місяцями цей театр буде їздити по краю та виступати на фільмах і в телевізії.

10 червня Стратфордський Фестиваль розпічне свій 16-ий сезон, Шекспіровою драмою „Ромео і Джуліет". Сезон цей буде тривати до 12 жовтня. Буде сім різних представлень і виступів. У програмі декілька найкращих у світі драм та музика з 4 сторіч.

„К. С."

ЗА КНИЖКУ „ДОРОГАМИ СОРОКРІЧЧЯ"

В числі 3 журнала з березня був поміщений виказ тих відділів та число книжок, поширили між своїм членством, а належитість, які вони надіслали до централі Союзу Українок Канади. Тепер поміщуємо останній виказ. Цією дорогою центральна управа Союзу щиро дякує всім тим відділам, які постарались цю нашу коротеньку історію поширити і за неї належитість прислали до централі.

Відділи **в Манітобі:** Вінніпеґ, відділ ім. Ольги Кобилянської — 10, Транскона — Лесі Українки — 5, Роза — О. Кобилянської — 5, Давфин — Л. Українки — 13, Овкбурн — Л. Українки — 15, Вінніпеґ — Княгині Ольги 25, Вінніпеґ — Л. Українки — 55.

Саскачеван: Кемсек — С. Русової — 11, Єлов Крік — Л. Українки — 8, Вакав — О. Басарабової — 20, Тарнополь — О. Басарабової — 4, Ітонія — Кіндерслей — 4, Донвел — О. Кобилянської — 8, Канора — М. Марковичевої — 50.

Алберта: Січ Коломея — Л. Українки — 8, Смокі Лейк — О. Кобилянської — 10 і Чиловек, Б. К. — О. Кобилянської — 6.

Східна Канада — Монтреал — Лесі Українки — 20, Форт Вілліям — О. Басарабової — 20, Вест Форт Вілліям — Олени Пчілки — 9.

В ПЕРЕДОДНЯХ УКРАЇНСЬКОГО ФЕСТИВАЛЮ

Багато зацікавлення викликає надходячий Всеканадійський Національний Український Фестиваль, який з черги буде третій, та який відбудеться в Давфині, Манітоба в днях 2 і 3-го серпня 1968 року.

Комітет цього Фестивалю вже цілий рік плянує й випрацьовує програму і вона заповідається багатою та різнородною. В програму Фестивалю через два дні будуть входити виступи мистецьких сил українців: пісня, музика, народні танки; виставки: образотворче мистецтво, показ зразків народної ноші, народного ручного мистецтва, кулінарія, музейні експонати, кольоритні паради містом, прийняття і привітальні промови та інше.

Велику увагу присвячує Комітет Фестивалю реклямі, щоб в цей спосіб зацікавити найбільше число публіки. І тому в днях, від 15 до 22 квітня через цілий тиждень представниця Комітету Фестивалю, пані Марія Білоус виступила у Вінніпезькій Арені з виставкою, на так званім Бовт Шов. Там пані Білоус проголошувала надходячий Фестиваль, подавала інформацію про його значення та переказували про запроєктовану програму та роздавала летючки й інші матеріяли.

Часопис „Давфин Гералд" помістив на своїх сторінках ряд жіночих організацій і товариств, центральних і льокальних, які заангажовані з різними у Фестивалі виставами. І так бачимо, що Союз Українок Канади (центральна управа в Торонті), яка диспонує збіркою образів Василя Курилика та інших українських мистців, малюнки з проєкту на сторіччя Канади, які вже побували на виставах у східній Канаді, будуть включені у виставку образотворчого мистецтва. Знов же провінціяльна екезекутива Союзу Українок Канади на Манітобу з Вінніпеґу, займається на Фестивалі виставкою кращих творів української літератури. Відділ Союзу Українок Канади ім. Лесі Українки в Давфині займеться виставою ляльок в народніх строях а відділ ім. Св. Ольги з Етелберт — виставою народніх вишивок і писанок. Бачимо в програмі інші жіночі організації — відділи ЛУКЖ-е з Овкборну, Йорктону та Давфину, які організують виставки традиційного українського печива, народного мистецтва і ручних робіт та інше.

Цей Український Національний Фестиваль в Давфині вже затверджений як Всеканадійський. Він через останніх два роки приваблював тисячі гостей — учасників та туристів. Самий Давфин це мальовнича частина провінції Манітоби Положений серед розлогих родючих піль і полуднева його частина тулиться до гір чудового національного парку так званого Райдінґ Мавнтен. Цей парк є місцем численних туристів. В ньому вони знаходять різні розваги, спорт, купелеві пляжі, відпочинкові кабіни. А довкола міста Давфину літною порою хвилюють лани дорідної пшениці. . .

Чудовий у своїй красі Давфин, не тій штучній, а з першої руки своєю природою, довкіллям і українськими людьми, гостинними і щирими. Ця краса привабила колись велике число українських поселенців, які створили собі твердиню рідного життя — церкви, школи, народні доми та згуртоване в організації українське громадянство

А на Фестиваль до Давфину таки варто приїхати. . .

НК.

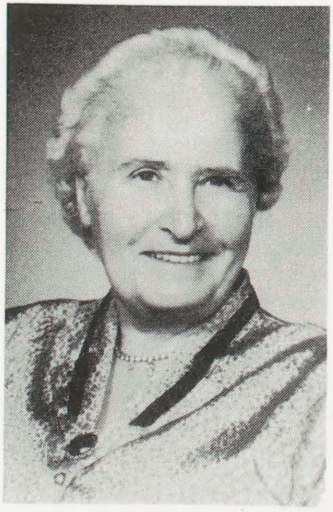

Бл. п. Параскевія Яшейко

На невянучий вінок на свіжу могилу бл. п. Параскевії Яшейко складають Сестриці і жіноче товариство ім. Олени Пчілки в Мирнам, Алберта $5.00 на пресовий фонд журнала „Промінь". Вічна їй пам'ять.

Ксеня Ханасик, референтка.

З нагоди свята „Дня Матері", замість квітів на могилу моєї дорогої Мами, бл. п. Ольги Гейди, яка померла 26 січня 1951 р. на Україні — складаю на пресовий фонд журналу „Промінь", 10 долярів.

Антоніна Полікша, Вінніпеґ.

ОБРАЗОТВОРЧА ВИСТАВКА

Союз Українок Канади, відділ ім. св. кн. Ольги при Катедрі св. Володимира у Торонті, за ініціятивою голови відділу п. Таісії Копил, 31 березня влаштував виставку картин мистця Петра Сидоренка. Велику залю під Катедрою св. Володимира у Торонті наповнили 60 праць мистця. Понад 400 осіб оглянуло виставку хоч вона тривала лише один день.

Виставка була присвячена українським піонерам у Канаді. У портретах піонерів та композиціях з піонерського життя мистець Петро Сидоренко показав нелегке змагання наших піонерів, які розбудовуючи цю молоду країну, постійно пам'ятали про свій народ, про Україну. Ця частина праць мистця Петра Сидоренка належить до постійно зростаючої серії „Українські Піонери в Канаді".

Друга серія праць мистця Петра Сидоренка, яка має назву „Сини Землі" також змальовує піонерів, — але серія „Сини Землі" особливо цікава і цінна тим, що це взагалі перші композиції, що ілюструють повість Іллі Киріяка „Сини Землі". Мистець Петро Сидоренко є першим, що взявся за цю складну працю. Картини „Воркунів", „Останній вихід у поле" та „Перше оранння Єлени Воркун з дітьми" є першими композиціями із серії „Сини Землі", виконані майстерно і зворушливо.

Виставка мистця Петра Сидоренка була виявом глибокого пошанування наших піонерів — тих, що є між нами і тих, що відійшли у вічність. На виставці були також показані дві картини Петра Сидоренка, — сьогодні вже власність Союзу Українок Канади, набуті на конкурсі столітнього проєкту: „Портрет поетеси Марії Адамовської" та „Несе муку для дітей".

Цю імпрезу відкрила домініяльна голова Союзу Українок Канади Леся Хорош-Ґреґорі словом, яке тут подаємо. Цікавий короткий спогад про мистця, як він лиш прибув до Канади, розповів бувший голова У.Н.О., піонер, п. Микола Мота. На початках життя мистця у Канаді п. М. Мота опікувався юнаком Петром Сидоренком. Говорив про мистецтво та творчі обов'язки мистця. Дякував усім тим, що допомогали влаштовувати виставку — домініяльній голові Лесі Хорош-Ґреґорі за відкриття виставки, настоятелям Катедри св. Володимира митр. прот. Дмитрові Фотієві та прот. Юрієві Ференсіву за проголошення виставки з амвону, панству В. і Ф. Лавринюкам та студентам п. В. Гетьманчукові і п. Ю. Божикові за технічну допомогу і голові місцевого відділу Союзу Таісії Копил за ініціятиву виставки.

Світлина з відкриття виставки картин Петра Сидоренка. Зліва стоїть голова Союзу Українок Канади, пані Леся Хорош-Ґреґорі, праворуч мистець П. Сидоренко на тлі композиції „Воркунів останній вихід у поле".

Кожного промовця представляла та проводила програмою голова програмового комітету п. Валентина Лавринюк. Вкінці Таісія Копил, як голова місцевого відділу Союзу подякувала усім доповідачам, мистцеві та гостинно запросила присутніх до чаю.

Мистцеві Петрові Сидоренкові бажаємо дальших успіхів у творчій праці!

С. Василів.

СЛОВО ГОЛОВИ СОЮЗУ УКРАЇНОК Л. ХОРОШ-ҐРЕҐОРІ

Сьогодні я маю приємність відкрити виставку картин мистця Петра Сидоренка. При цій нагоді я надзвичайно вдячна відділові Союзу Українок Канади ім. Кн. Ольги, при Катедрі Св. Володимира в Торонті за діючу участь в зберіганню нашого українського життя в Канаді. Ваші літературні вечорі, організування вистав українського мистецтва, і зокрема цієї сьогоднішньої виставки картин мистця Петра Сидоренка, свідчать про вашу працю і кращу дорогу, по якій Ви йдете й яку ми, члени Союзу Українок Канади поставили собі за ціль.

Не раз нам доводилося говорити про основи, на яких наше життя базується, з окрема про нашу інтеліґенцію. Наш український нарід є дуже здібний і обдарований великими талантами. Лише клопіт в тому, що ті таланти не могли розвинутися, зогляду на переслідування на рідних землях. Рідко кому вдалося вирватися з того положення і показати себе світові, а іншим, як Шевченко сказав: Одне зацвіло, а друге зав'яло, на віки зав'яло"... Тому ми з особли-

вою пошаною відносимось до тих інтеліґентів, талантів, які своїми тяжкими зусиллями досягли певного місця в суспільстві, і особливо цінне для нас те, що вони лишаються з нами, в наших церквах і з нашим українським народом.

Сьогодні у нас мова про образотворче мистецтво, і його художність. Ніщо не може так яскраво і чітко схарактеризувати окремі факти чи епізоди з життя, як картина зроблена мистцем. Мистець належить до особливого таланту, даного йому від природи, особливо відчувати, чути і бачити все те чого інші не бачать. Вони мають особливу мистецьку душу та набуту потрібну освіту. Через творчу працю мистця, ми можемо перенестися в далеке минуле чи бути учасником радости, або горя відображеного на полотні картини.

Один із таких талантів тут між нами, це пан Петро Сидоренко, якого я з пошаною представляю вам.

Пан Сидоренко походить із патріярхальної родина з України. Родини, що зберігала наші Українські традиції і передала їх синові, Петрові.

Коли ми глянемо в його минуле, то бачимо, що пан Сидоренко приїхав до Канади після тяжких переживань. Побачивши тут свободу і розвиток українського життя, пан Сидоренко, з вдячности до піонерів українців, які причинилися до розвитку Канади і українського життя в ній, поставив собі за труд, записати картини їх в історію. З тою ціллю, він переїхав місцевості на заході Канади, щоб побачити його своїми очима, обставини, в яких наші піонери перебували, а в наслідок того ми бачимо ці картини що виставлені перед нами. Природна любов до рідного збудила в ньому думку передати в картинах те, що Ілля Киріяк написав у своїй історичній повісті „Сини Землі".

Нехай щастить вам Бог у вашій праці. Ми горді з вас, пане Сидоренко, і бажаємо вам продовження вашої мистецької праці, та здійснення ваших мрій відтворити малюнки з повісті „Сини Землі".

Д-р Ганна Янішевська

50-річчя здобуття громадських прав української жінки та жіночий рух упродовж 50 років від часу української національної революції

(Продовження)

Боротьба жіноцтва за рівноправність у XIX-му сторіччі перенеслася теж на Україну. Українські землі були поділені між ріжними державами: життєві обставини і спроможність праці були різні. На всіх українських землях жінки домагалися допущення до високих студій, несли освіту в народ та працювали над собою.

На українських землях під Московщиною жіноча праця зосереджується найбільше у культурно-освітній та літературній ділянках. На літературнім полі прославилися Олена Пчілка, Ганна Барвінок, Марко Вовчок та інші, а на верху цих імен горить незгасним полум'ям ім'я Лесі Українки. Суто жіночих організацій у Східній Україні до Української Національної Революції не було.

На західних землях України серед більш догідних обставин жіночий рух набирає організованих форм. На чолі руху стає здібна письменниця-журналістка і невтомний борець за права жінки у суспільному житті, Наталія Озаркевич-Кобринська. Наталія Кобринська виросла у висококультурному домі, який носив почесну назву „Руські Атени". Брати її студіювали за кордоном, вдома була добра бібліотека. Наталія читала багато поважної літератури. Вона відчувала кривду, що не могла так учитися, як її брати. Світ науки перед нею, як жінкою, був замкнений. У неї зародився бунт і бажання боротися проти кривди, заподіяної жінкам. Після смерти чоловіка Наталія Кобринська виїздила закордон до Відня, а пізніше до Швайцарії, де поширювала свої знання[12]).

У 1884-му році Н. Кобринська скликає перше жіноче віче у Станиславові. На цьому вічі були закладені підвалини українського жіночого руху. Був теж складений статут товариства з назвою „Товариство руських жінок". Саме товариство не проіснувало довго.

У 1887-му році при допомозі Олени Пчілки та Івана Франка, з якими у неї були довголітні дружні відносини, Кобринська видає жіночий альманах „Перший вінок". Це було перше об'єднання жіночого пера всієї України.

У 1891 р. Н. Кобринська скликає жіноче віче у Стрию, на якому була й відпоручниця буковинського жіноцтва, письменниця Євгенія

Ярошинська. На цьому вічі у Стрию жінки ухвалили подати петицію про дозвіл жінкам вступу до університету і заснування жіночих гімназій. Петиція була подана у парляменті у Відні (реферував посол Кауніц 8. 1. 1892). Також на цьому вічі була порушена справа дитячих садків, був складений статут і від цього часу садки почали успішно розвиватися.

З Наталією Кобринською співпрацюють теж інші визначні жінки того часу; між ними була Гермина Шухевич, що у 1893-му році заснувала „Клюб Русинок", а на переломі сторіч першу кооперативу „Труд". 1901-го року Одарка Шухевич-Старосольська та Олена Залізняк організували „Кружок українських дівчат". „Клюб Русинок" та „Кружок українських дівчат" з'єдналися пізніше у „Жіночу Громаду", а у 1917-му році виростає на цих підвалинах славна організація „Союз Українок".[14])

Гарячою прихильницею жіночого руху на Буковині була письменниця Ольга Кобилянська. У своїх творах Ольга Кобилянська пропагує емансипацію жінки. 1894-го року на перших жіночих зборах у Чернівцях Ольга Кобилянська читала реферат на тему „Дещо про ідею жіночого руху". У 1906-му році у Чернівцях утворилася „Жіноча Громада".

У березні 1917-го року в Україні вибухає Українська Національна Революція. Революційні хвилі виносять свідоме українське жіноцтво на небувалі висоти. Студентська молодь поринає у вир національного відродження з усім ентузіязмом молодої душі. Бачимо дівчат та жінок на різних становищах у всіх родах урядових установ, серед різних організацій громадських та політичних. Молоді дівчата ідуть до війська: як сестри-жалібниці, як зв'язкові, рядові вояки чи провідниці збройних повстань.

Провідні верстви української інтеліґенції беруться до творення власного державного життя. Уже 20-го березня (н. ст.) на перших зборах українських організацій міста Києва, що були скликані з ініціятиви Товариства Українських Поступовців, засновується Українська Центральна Рада. На голову Центральної Ради обрано заочно проф. Михайла Грушевського, визначного українського вченого, заслуженого громадського діяча та політика.

На початку квітня вся пробуджена Україна висилає до своєї столиці Києва численне представництво на наради. Відбуваються з'їзди: військовий, земський, учительський та інші. Приїздять до Києва численні делеґатки-жінки. Із розвитком революційних подій здійснилися довголітні прагнення: жінки набувають право голосу і приймають участь у вирішенні дальшої долі новозбудженої країни.

Рівноправність і допущення до виборів, що добилася українська жінка стихійно на початках Української Національної Революції, були підтверджені законом у конституції Української Народньої Республіки 29-го квітня 1918-го року. Ця конституція у 11-ій статті говорить: „. . .Ніякої різниці у правах і обов'язках між чоловіком і жінкою право Української Народньої Республіки не знає".[11])

Україну випередили тільки Данія, що зрівняла жінок у правах у 1915 р. та почасти Канада (у 5 західніх провінціях і в Онтаріо, 1916-17, у федеральних виборах жінки брали участь у 1921-му році). В інших державах виборче право було надане жінкам після закінчення першої світової війни і то з певними обмеженнями. Французькі жінки дістали рівноправність аж після другої світової війни, а у Швайцарії жіноцтво ще й досі чекає на визнання йому рівних прав із чоловіками.[11])

У вирі революційних подій на західних українських землях після розпаду Австро-Угорщини Українська Національна Рада у Львові проголосила створення окремої української держави: Західньо-Української Народньої Республіки. 1-го листопада 1918-го року збройними українськими силами був зайнятий Львів. Тимчасовим законом із 13-го листопада 1918-го року уряд Західньо-Української Народньої Республіки визнав виборчі права за всіма громадянами без ріжниці статі.[11]) Жінки включаються на всіх українських землях у хід історичних подій.

Та вернемося до Києва. В огні та бурі революції творилося нове життя. 19-го квітня 1917-го року у святковій атмосфері та з великим піднесенням духа відбувся Перший Національний (всеукраїнський) Конґрес. Бере участь близько 900 делеґатів. На цьому конґресі була потверджена Українська Центральна Рада як перший парлямент України та переведені додаткові вибори. До почесної президії Конґресу покликано між іншими письменницю Марію Грінченко. У склад Комітету Центральної Ради, т. зв. Малої Ради, увійшло і кілька жінок: Валерія О'Коннор-Вілінська, Зінаїда Мірна та Людмила Старицька-Черняхівська. Членами Центральної Ради, що увійшли до її повного кворуму, були ще наступні жінки: Любов Яновська, Марія Грушевська, Софія Русова, Любинська, Віра Нечаївська.[15])

(Далі буде)

Леся Лисак

Ілюзії

Зоряна все ще чула шум летовища, з якого вона приїхала. Вона вже вернулася до своєї хати, подорож уже закінчилась, а цей дивний шум все ще огортав її цілу істоту. Щойно згодом її прошибла свідомість, що ці відчуття — уявні, що на-справді це її власні думки так неспокійно метушаться у голові...

Так, це не підлягало ніякому сумнівові: це вона так вперто думала про того чоловіка, про Романа.

Вона зустріла його так несподівано, майже всупереч усяким можливостям. Вона ж вибралася на двотижневу відпустку до Еспанії. Еспанія завжди її приваблювала. Ще з тих часів, коли Зоряна ходила до школи і вивчала з підручника географії та мапи усі европейські країни... Від кільканадцяти років Зоряна жила в канадійському місті і дальше мріяла про „свою Еспанію". Врешті — поїхала туди. Поїхала, щоб побачити країну своїх наївно-молодих мрій — і зустріла... ще одну ілюзію...

У цьому розблакитненому небом і роззолоченому сонцем місті вона зустріла чоловіка, який не був, так як вона, туристом, але від якогось часу там постійно жив. Власне —Роман поселився там у тому самому часі, коли Зоряна приїхала до канадійського міста — по війні... Зразу їй не хотілось вірити, коли він заговорив до неї рідною мовою. „Пробачте, мені сказали, що ви українка". Це була справді приємна несподіванка. А коли вони продовжували розмову — у Зоряни появилося якесь незвичайне почуття: їй видалося, що вона знає цього чоловіка вже довгі-довгі роки. Це, мабуть, було тому, що вони обидвоє походили з тих самих околиць в Україні. І тоді знова стало дивне, чому вони раніше не зустрілися... Вони ж могли ходити до тієї самої школи, — вони ж були того самого віку, народжені того самого року... До школи разом не ходили, досі про себе не знали, але зате виявилося, що мали багато спільних знайомих. І взагалі дуже багато спільного — куди більше, чим Зоряна могла собі раніше уявити... І знов виникнуло таке почуття, ніби... вони були долею для себе призначені, тільки доля химерно посміялася над ними — і післала їх у життя двома іншими шляхами.

Так, це було те почуття, яке поети та романтики звуть... ні, ні — Зоряна не мала відваги сказати цього слова вголос. Не мала відваги — і не мала на це права. Бо із самого початку Роман сказав їй: „у мене є родина". Він навіть не мусів цього казати, бо Зоряна зразу запримітила на його руці тонкий золотий обручик... На її ж пальцях, крім малого пам'яткового перстінчика — не було нічого. Зоряна була вільна, та вона цього йому не сказала. Так само, як не сказала про роки сірої самотности, які були поза нею. Ані про розчарування, яких було досить багато. Вона говорила тільки про погідні речі — і всміхалася. Жіночий інстинкт підказував їй, що добра, сердечна усмішка — це те, чого Роман найбільше потребує.

Вони зустрічалися, розмовляли, раділи соняшною ясністю, літним дозвіллям. Вечорами на столі стояли перед ними дві чарки вина, яке вони пили маленькими ковточками і ніколи не допивали до дна. Вони були як двоє молодих, зовсім молодих людей, або краще — двоє безжурних дітваків, які раділи життям — і раділи собою. Їм було добре разом — спокійно, ясно, погідно. Було якось так, неначе б вони щойно починали життя і вірили, що воно прекрасне і повне щастя.

Кільканадцять днів часами означають ніщо, а часами — дуже багато. Ці дні означали щось, на що вони — кожне зокрема — досі ждали і не находили. Тепер воно прийшло.

Вперше за всі ці роки, Зоряна перестала думати про самітність. Правда, до цього було потрібно маленького самообману: вона старалася не запримічувати, не бачити вузького золотого обручика на Романовій руці, намагалася не думати про нього. Це їй частинно вдалося — вдалося аж до того дня, коли вона мусіла від'їхати.

Вона провела безсонну ніч. Всі думки, яким вона досі не давала приступу, з'явилися враз перед нею і мучили її своїм криком. Так, думки справді кричали. Вони говорили їй, яким дорогим, яким близьким став їй отой чоловік, якого вона несподівано зустріла. Вони говорили їй про почування, які були справжні і глибокі. Вони кидали їй увічі болюче слово „розлука". І припечатували це слово ще страшнішим: „безнадійність".

Така була ніч перед прощанням. Але вранці Зоряна надягла не тільки цю суконку, яка найбільше Романові подобалася, але також надягла на втомлене обличчя усмішку, яку він знав. Усмішка була найважніша: нею треба було прикрити розпач, яка її торгала й немило-

сердно боліла.

„Ти щось бліденька, Зірко" — сказав Роман на привітання. „Тобі сумно, правда"? — він дивився і був впевнений, що вона це підтвердить.

„О, ні Романе" — заперечила вона із щедрою усмішкою. „Я почуваю себе гарно, зовсім гарно. Я очікую приємної подорожі до дому".

Роман не зумів приховати здивування: „Невже тобі не жаль, що... що ми розстаємося? Зовсім не жаль"?

До очей Зоряни вперто тиснулися сльози, але її обличчя дальше закривала усмішка.

„Це був приємний вакаційний епізод, Романе" — сказала вона. „Ми обоє гарно провели час".

Романові очі прислонила болюча тінь" „Вакаційний епізод" — закликав з гіркістю. „А мені видавалося, що... ми нарешті себе віднайшли! Я... я... думав..."

І він почав швидко кидати врівчаті слова, як кидає їх людина, яка держала в руках надію — і раптом ця надія виховзнулась їй з рук і зникла. Він кидав зболені слова про те, що в подружньому житті він не найшов щастя, що він шукав, мріяв про жінку, яка б його зрозуміла, про когось, кого б він справді любив... Він говорив, що у житті все можна змінити, все ще можна направити — все ще не запізно найти щастя...

Зоряна ніжно торкнулася його руки: „Мені прикро Романе, що так є, але тут заіснувало мале непорозуміння. Ти дуже гарна людина, і я завжди буду тебе приємно згадувати, але на мене жде мій наречений".

Вона чітко вимовляла кожне слово і дивувалася, як це вона може так спокійно говорити неправду... Але ця неправда була єдиним порятунком. Як же ж вона могла інакше сказати цьому дорогому, коханому чоловікові, що він мусить залишитися біля своєї родини? Що вона ніколи не поважилась би йти до свого щастя дорогою, на якій були б сліди сліз іншої жінки — Романової жінки?

Він поцілував її руку і пригноблено прошепотів. „Бажаю тобі щастя, Зоряно." Він не сказав їй вже більше „Зірко". І тоді він поклав перед нею китицю квітів, які приніс їй на дорогу. А в його очах був біль, великий біль. І він промовив ніби сам до себе: „Так, це були ілюзії, тільки ілюзії".

**
*

Намагаючись не слухати шуму думок, Зоряна стала розпаковувати з дороги свої речі. На самому верху подорожної валізки лежав зів'ялий вже букет квітів від Романа. Приклала їх до обличчя і чула, як на них скапують сльози. Ті, невиплакані тоді, на прощанні...

У кімнату тихо ввійшла давна знайома — самотність, і мовчазно дивилася на жінку та квіти, що їхні зів'ялі пелюстки були пелюстками зів'ялих ілюзій...

Василь Грінчак

**
*

В колисці сплетеній із верболозу,
Мене малого мати колисала
І щось ласкаво, ніжно промовляла
Втираючи мої невинні сльози.

А потім, щоб заснув, мені співала
Тихенько-тихо про калину в лузі,
Яку для чогось люди поламали,
І дівчина одна лишилась в тузі.

Я знаю, знаю: ти недосипала
У ті далекі неповторні ночі.
О материнське слово, рідні очі,
Мені ви ніжність і любов вливали.

Коли тепер мене питають друзі:
„Де гарно так навчився ти співати?"
Я згадую про ту калину в лузі
І ті пісні, яких співала мати.

Я не забуду їх, без них не жити,
Вони звучатимуть в мені щоднини,
Бо я від них навчився красу любити
Моєї дорогої України.

СУМКІВЕЦЬ

ЖУРНАЛ ДЛЯ УКРАЇНСЬКОЇ МОЛОДІ

Батьки і матері — подбайте, щоб ваші дорастаючі діти були передплатниками цього журнала. Це для них він редагується і друкується. Поручіть його своїм знайомим. „Сумківець" заслуговує вашої піддержки й уваги.

Журнал „Сумківець" виходить що три місяці. Містить матеріяли спеціяльно для української молоді. Передплата $2.00 на рік.

Замовлення посилати на адресу:

SUMKIVETZ

651 Spadina Ave. Toronto 4, Ont.

П. Балей

Із записника моєї Матері

Моїй Матері присвячую. — Автор.

(Продовження)

16. 7.

Вже третій день, як ми відпочиваємо в селі Білка. Які добрі люди в цьому селі! Говорять зовсім по-нашому, а привітали нас, як своїх рідних. Господар, у якого ми стали постоєм, досить заможний селянин, не зважаючи на храмове свято в селі, зараз же запряг свої коні та нарізав січки з немолоченого вівса. Його дружина ввесь час біля нашої донечки, Ліди. Ліда вже шість днів хворіє на шлунок. Все це за браком свіжого молока, бо в цих пустарищах, що ми їх переїхали, з молоком було дуже тяжко, а мій корм висох з перемучення і невигод дороги. А до того цей вічний страх і нервове напруження! Як пригадую собі ті два випадки, коли ми могли втратити нашого сина, мене морозить. Два дні до того, як ми прибули до Білки, ми ночували біля лісового тартаку. Ранком я заходилася біля сніданку, а чоловік — біля коней. Ми й не примітили, що Мирона немає біля нас. Лише, коли вже треба було снідати, ми побачили, що його нема. На наші вигуки ніхто не відповідав. І в котрій стороні його шукати?... Бір старий і безмежний. Чоловік побіг на тартак і вернувся ні з чим, Я задеревіла і не могла навіть плакати. На тартаку протяжно гув гудок, скликаючи робітників, а я сиділа, мов камінна, задивлена у спопеліле нічне вогнище. Не пригадую, чи я що думала...

Нараз почула я біля себе хлипання Мирона, а вслід за тим сердитий голос чоловіка. Мирон стояв переляканий, а в його руках нанизані на лозину гриби.

Вийшло так: Мирон відбився раненько від місця нічлігу, шукаючи грибів. Коли хотів уже вертатися, не знав де він і куди має йти. Він пустився в протилежну сторону, та, на щастя, в цей час на тартаку загув гудок. За гудком добився Мирон до нас. З радости я навіть не картала його.

Та це був жахливий день. Тільки ми пустилися в дорогу, не проїхавши ще й двох верстов, як побачили, що лісова вузенька доріжка губиться перед нами в безконечній калабані. Як озеро! На щастя, спереду їде поліщук своєю „таранташкою" і просто у воду. Ми за ним. Вода доходить так високо, що я боюся за речі на дні воза. З озерця треба виїхати на досить стрімкий горбок. Чоловік підганяє коней, а біля нього, спустивши ноги на станвагу, сидить Мирон. Я з Лідою за ними в буді. Тільки ми виїхали на сушу, як возом рвануло до заду і Мирон зник мені з очей. Я ахнула і в ту ж мить віз перехилився і впав на праву сторону. Півжива вилізла я з буди. Чоловік стоїть і обтріпує Мирона, випитуючи, чи в нього що не болить. Оба бліді, а в чоловіка трясуться руки.

— Що сталося, Василю? — питаюся, насилу добувши голосу.

Чоловік здавлює зворушення і вияснює:

— Наш віз ширший від поліських доріжок і я, недоглянувши, в'їхав на високий пень у траві. Ось він! Коли ліве колесо стукнуло в розгоні об пень, Мирон злетів з воза і впав поперек між пеньком і задніми ногами підручного коня. Я задеревів, бо не бачив для нього рятунку. Був би пень трохи нижчий і ми не вивернулися б — Мирона розчавило б попереднє колесо.

Боже, чи може бути щось більш страшне і щось більш чудесне, як цей рятунок нашого сина?...

18. 8.

Наперед хочу подякувати Всевишньому, що вивів нас із чужої землі, з-поміж бурхливого людського моря, хоронив нас своєю святою правицею від хижих людей і звірів, від хвороб та німецького карантину і дозволив нам добитися до нашої рідної землі, де поля пахнуть, а небо сміється. Господи, не доводь до того, щоб ми ще раз мусіли кидати свої сторони і тулитися під чужим небом. Вже краще дай нам смерть на своїй землі!

Ми вже три дні в батьківському домі. Мої і чоловіка батьки вернулися ще весною. Вони були в Тульській губернії. Наше село вийшло з війни не спалене, а на господарстві батьків сиділи поляки. Господарський статок рознесли чужі люди і треба старатися наново. Ми залишаємося на господарстві з моїми батьками. Вертаємося до землі і до батьків. Не покинемо ж їх самих, бо земля лежить облогом, а в батьків, крім мене, немає більше дітей...

... Сьогодні Спаса, а овочі не свячені. Немає в селі нашого священика, а церква знищена і замкнена. А все таки я, вийшовши в садок перед старенькою батьківською хатою, почуваю себе як у церкві під час торжественного бого-

(Продовження на ст. 18)

PROMIN

Vol. IX, 6 ENGLISH SECTION JUNE, 1968

UKRAINIAN FOLK COSTUMES
НАРОДНІ СТРОЇ

INTRODUCTION:

The land of Ukraine is made up of diverse geographical regions: the swampy lowlands of Polyssia in the north, the mountainous heights of the Carpathians in the south, the great steppes of the central part of the country. This topographical diversity, along with economic differences, local taste, traditions and foreign influences account for the great variety in Ukrainian folk costume. Basic apparel, however, is similar throughout the various regions, stemming from Slavic tribal dress along the Dnieper.

DNIEPER AREA
Полтавський стрій

The Dnieper costume, since it is most closely connected with the history of the people, and since it has developed naturally without undue foreign influence, is generally regarded as the most representative Ukrainian costume. The chief component, as well as the most ancient, is the shirt. The shirt was traditionally made of fine, homespun linen, reaching to mid-calf or to the ankles. The body and sleeves are made of rectangular pieces of cloth connected by a shoulder piece and an underarm gusset. It is this shoulder piece or "ustavka" which is the most lavishly decorated part of the costume, being intricately embroidered, in horizontal bands, with stylized plant forms. Embroidery is also found on the sleeves themselves, in the form of freely spaced stars or flowers, and on the hem of the shirt which can be seen from underneath the "plakhta".

The "plakhta" is a type of wraparound which was used traditionally instead of a skirt. It is a rectangular piece of cloth woven from vegetable dyed wool. There are numerous patterns, each one with its own name, but each one consisting of small squares separated by horizontal and vertical bands and filled with a geometric design.

The remaining components of the Dnieper costume are the zapaska or apron, which covers the front slit of the plakhta; the zhupan, a sleeveless, waist-hugging bodice of fine cloth; festive red boots and beads of coral or amber.

BUKOVYNA
Стрій з Буковини

The richest and most lavish costume comes from Bukovyna in south-western Ukraine. Decoration, as in all other regions, is concentrated on the shirt or blouse, but it is so rich, with stitches so varied, that no other costume equals it. Dense, geometric embroidery is found not only on the shoulder piece but also on the sleeves in the form of vertical or diagonal stripes, with gold and silver threads often being used.

Instead of the "plakhta", the "obhortka" is worn here, — another form of the wraparound. This is a rectangular piece of hand-woven woolen cloth of a dark colour with vari-colored stripes along the ends, which, when the cloth is worn, overlaps at the front. The corner of the overlapping piece is tucked under the belt.

In cooler weather a sheepskin jacket, with appliques of wool, coloured leather and copper buttons is used. The headdress of an unmarried woman consists of a band of linen or coloured wool, sometimes decorated with small beads, for work days, and an elaborate wreath of flowers for festive days. A married woman's head is always covered, her maiden tresses being hidden under a cap and bound with a kerchief.

POKUTTIA — In south-western Ukraine
Стрій з Покуття

The costume of Pokuttia differs from the one we have just seen in that the wraparound skirt, instead of being made of one long piece of cloth is often made of two smaller striped pieces. These two pieces, known as the "zapaska", are worn one at the front and the other at the back, so that in walking, the lower part of the shirt can be seen on both sides. The "zapaska" or wraparound is secured by a long, multi-colour woven piece of cloth usually finished with a fringe and known as the "krajka".

BORSCHCHIW
Борщів

The Borschchiw costume is very similar to the last two that we have seen — this is due to the fact that the three regions are ad-

jacent and as a result exert considerable influence on each other. However, the Borschchiw colours are much more subdued and restrained, with rich blacks, maroons and deep reds predominating. The dense embroidery on the shirt consists of cross and half-cross stitches all done with handdyed, handspun woolen thread. The wraparound, here, is a combination of a long piece of cloth which meets at the front, and a smaller piece which is worn as an apron.

Boots of leather for work days and of coloured leather, red or yellow, for holidays are worn with these costumes, are often decorated with brass tacks or with a stitched motif.

HUTZUL
Гуцульщина

One of the most picturesque folk costumes comes from the Hutzul area in the Carpathian mountains. Due to the cooler climate and rugged terrain, heavier fabric is used and the costume is shorter, giving the Hutzul silhouette a markedly angular appearance. As in Pokuttia, the ancient two part wraparound skirt is worn here, often gleaming with interwoven gold threads, and girded with a colourful krajka. The most striking characteristic of this costume is the very high degree of ornamentation — not only in the form of embroidery on the sleeves of the shirt, but also on the short sleeveless leather jacket — the "kyptar".

Jewellery consists of necklaces of intricately fashioned copper or brass crosses.

A very ancient type of footwear is still used here — the "postoly". These are a moccasin-type shoe made of thick, often metal studded, leather and sewn so that the front tapers sharply and the two ends meet at the heel. Originally, latchets of bast were interlaced through perforations in the sides, with the binding continuing to above the ankle bone. Inside the "postoly" embroidered felt or woolen stockings are worn.

LEMKO
Лемківщина

The Lemko costume also comes from the Carpathians, the westernmost part, but differs considerably from the one we have just seen. This is due primarily to the fact that the Lemko people are surrounded on three sides by foreign peoples, and hence foreign influences are most strongly present here. The most distinguishing characteristic of this costume is the finely pleated, white, linen skirt with coloured bands around the hem, worn with a similarly pleated apron. The sleeveless jacket, "leybyk", differs from the one we have seen in the first costume, in that it is shorter with slits instead of pleats at the back and a decorative border at the front closing. High laced shoes instead of the more traditional boots complete this costume.

YAVORIV — in the Western Ukraine
Яворів

There are definite similarities between the costume we have just seen and the one of Yavoriv in western Ukraine. A pleated skirt, but this time of coloured linen, is also worn and is also completed with the traditional apron. The shirt in this costume, however, is relegated to a secondary role, having short sleeves and is seldom worn without a jacket. This jacket, known as a "kabat", is fitted, has long slim sleeves and is usually embroidered at the front. A white, linen kerchief, which blends very effectively with the white jacket and apron, and is worn over a colourful embroidered or woven headpiece, crowns this restrained costume.

PIDLYASHA
Підляшшя

The girls of Pidlyasha in north-western Ukraine wear a true skirt — of vertically striped wool with the apron being in contrasting horizontal bands. In areas where the skirt instead of the wraparound is worn, the shirt usually stops below the waist instead of being full length. The jacket in this costume is fairly similar to the one worn in the Lemko area, although not as elaborate at the front closing.

Jewellery, in all of the regions, consists of beads made of red coral or yellow amber to which a small golden cross is attached and/or of necklaces of golden medallions or brass crosses, the last of which we have seen in the Hutzul costume.

These are some of the many traditional Ukrainian folk costumes, colourful, decorative, varied, all harking back to the same ancient origin and all reflecting the highly artistic nature of the Ukrainian peoples.

MODERN DRESS

In the next few moments, we shall demonstrate how Ukrainian women adapt national embroidery to modern attire of a various type. The wide range of embroidery patterns facilitates

numerous combinations, without altering the basic character of each style. Presented here will be various examples of garments for different occasions: cocktail dresses, formal wear, evening ensembles, as well as dresses for daily wear. We will also show you examples of children's clothing.

1. Here is a child's dress made of plain cloth, decorated with a floral pattern, embroidered in two shades of orange.
2. And, a three-piece white suit, composed of a pleated skirt, jacket and blouse. The jacket and blouse with sailor collar are adorned with a multi-coloured Hutzul pattern. This is the most difficult style of Ukrainian embroidery called "nyz". The suit is complemented by a handbag and a hair band done in the same pattern.
3. Another children's three-piece suit, this time made of white woolen cloth and adorned with the "hlad" style of embroidery.
4. An example of the "Peretahanyj" style adapted to the sleeves and the hems of a child's dress.
5. A girl's suit made of blue woolen cloth. The jacket has white embroidery on the sleeves and hems. Here we have the combined style of the "stebnivka" and "peretahanka" embroidery.
7. A skirt and jacket ensemble for a young women, done in Kiev rose style of embroidery. Black and red thread on linen cloth.
8. A lady's short evening dress of black crepe and chiffon overblouse. The dress and the accompanying handbag are decorated in an orange floral pattern of cross-stitching.
9. Here we have cross-stitching in two shades of blue, applied to a white linen cloth. This embroidery is not only on the dress, but also on the head band and gloves.
10. A long formal dress of black crepe, embroidered from the waist down in a cross-stitch floral pattern of three colors. The waist decoration is of the same style.
11. An empire-style evening dress of crepe, of "eggshell" colour, is embroidered in blue, gold and black, cross-stitch style. An evening purse of the same fabric and embroidery completes the set.
12. Strapless evening gown, coral thread on turquoise Swiss crepe.
13. And finally evening dress made of peau-de-soie, the colour of old gold. Adorned with a geometric pattern in two colours: blue and beige.Embroidery is on both edges of the train and along the neckline. A handbag with the same decoration completes the set.

We trust that you have enjoyed this fashion show presented to you by the Canadian Ukrainian Week Committee of Ukrainian embroidery adapted to modern dress. This art exacts patient work. However, we wish to continue this tradition, which constitutes such an important part of our Ukrainian culture.

Thank you.

Із записника моєї Матері

(Продовження зі ст. 14)

служення. Мені співає пошум вітру поміж обвислим гиллям, а жовті яблука горять у сонці світлом роз'яреного павука. Я така зворушена, я така щаслива!...

25. 8.

Вчора я весь день працювала в городі з мамою. Вона постарілася, але її доброта і соняшна радість життя ніколи не постаріється. Вона тиха, щаслива і усміхнена. Без сліз радости не може ще дивитися на мене і на своїх онуків. Утираючи сльози з розсміяних очей, говорить увесь час теплим дрижачим голосом: „Злоцісті ви мої!"...

Увечорі приїхали чоловік і батько з лісу і ми, після вечері, засіли біля столу. У Василя знову віджила господарська кров, а його голова повна від нових плянів. Він уже поназначував і повимірював у лісі дерева на нову хату та будинки і зараз осінню почне готувати будівельний матеріял.

Я закинула йому на шию руки і мовила:

— Скажи мені, Василечку, чи ти тішишся?

Він глянув на мене іскристими очима.

— Тішуся.

І будеш завжди тішитися нами і своїм господарством, правда?

Він задумався, а його погляд застиг над нашими головами. Я так страшенно боюся цього погляду, що, здається, забирає від нас його душу і приковує її там, де „стовпи підпирають небо". Я стрясла ним нетерпляче.

— Скажи, чого мовчиш?

— Ясно, що буду. А чим же мені іншим радуватись?...

...Та все таки я тепер щаслива і не допускаю до себе недобрих думок.

Я тількищо заколихала Ліду і положила спати Мирона. Вони цілими днями надворі. Вона — чорненька, як жужлик, і рухлива, як в'юн, він — білий, з кукурудзяним волоссям, і його не йметься сонце.

Я сиджу при столі, а на душі в мене якийсь неспокій. Вчора були в нас три двоюродні брати чоловіка. Всі три недокінчені гімназисти. Я боюся їх відвідин, та я безсила. Вони ввесь час говорять про Україну, а в мого чоловіка горять тоді очі... Вже вечір, а він ще на сходці. Зібралася громада на раду і він туди пішов. Я просила його не йти, але він не послухав.

— Не можу ж я жити між людьми самітником, — сказав роздратованим голосом.

— Маєш мене і дітей — родину маєш. Де ж тобі знайти краще товариство? — говорила я, та він не слухав — пішов.

Тепер я боюся, щоб не вибрали його до українського комітету, що творяться по селах, бо тоді він знову пропаде для дітей і для мене. А часи стають тут неспокійні. Я помічаю ворожі блиски в очах тутешніх римо-католиків і чую, що вони змовляються між собою та негодують проти нас.

15. 9.

Мій страх був зовсім оправданий. Василь, ставши головою Комітету, пропадає знову цілими днями поза домом. Усе господарство впало на мою і на батькову голову. Він приходить зовсім пізно до хати, але я мовчу, бо боюся сварки.

Сьогодні вранці я не втерпіла. Мені ж бо соромно перед батьком. Він ходить тепер по обійсті сердитий і насуплений, як ніч. Він господар і не може зрозуміти Василя. Через те називає його ледачим. Я знаю, що він не ледачий, що це зовсім щось інше, та я не вмію батькові витолкувати. Тому я рішилася сьогодні вранці говорити з чоловіком.

— Василю, — кажу до нього, — а що ж буде з господарством? Батько старий і кривий — не здужає. Не буде тобі соромно, коли я чоловічу роботу робитиму?

Він подивився на мене з докором.

— Я ще лише сьогодні. Завтра засукую рукави й беруся до господарства.

— Василю, благаю тебе! Чи ти не бачиш і не чуєш, що діється, скільки смертельних ворогів наживаєш собі? Коли б поляки захопили у нас владу, тобі нічого шукати в рідному селі.

Він стояв з книгою під пахою і дивився крізь дрібні шибки надвір. Я прилипла до нього усім своїм тілом.

— Василю, залиши це! Коли має бути Україна, то вона і без тебе буде. Ти лише подумай: коли б большевики вбили тебе ще на Полісі, не було б і без тебе того, що тепер є? А, зрештою, чи не однаково тобі, хто буде сидіти у волості, повіті, чи й ще вище — українець чи поляк?

Він допитливо глянув мені в очі.

— Ні, неоднаково, так, як і тобі неоднаково, — і його погляд помандрував знову десь у безвісті.

(Далі буде)

Наталія Кібець

По країні наших батьків

СЕРЦЕ ДОНБАСУ

На родючі землі теперішнього Донбасу приходили переселенці-хлібороби: з заходу, від Запорозької Січі та зруйнованої Правобережної України — українці, а з півночі, з Центральної Росії — росіяни.

Наприкінці 17 ст. виникають вже тут ріжні населені пункти, як Старобільськ, Макарів Яр, Ясинуватка, Привілля на Дінці та інші. Згодом українські козаки заснували селище Лисиче (тепер Лисичевське). В 1796 році тут була споруджена перша вугільна шахта. Для піднесення цього краю багато зробив геолог і гірничий інженер, родом українець з Харківщини, приятель Тараса Шевченка, ЄВГРАФ ПЕТРОВИЧ КОВАЛЕВСЬКИЙ. 1827 року він склав першу геологічну мапу Донецького Кряжу, названого так від річки ДОНЕЦЬ. На цій мапі він позначив двадцять п'ять родовищ вугілля та розташування й напрямок пластів, яка стала основою для майбутніх розвідок. Він перший став вживати збірну назву для всіх родовищ вугілля на Донецькому Кряжі — ДОНЕЦЬКИЙ БАСЕЙН. Звідси пішов скорочений вираз ДОНБАС, знаний тепер на цілий світ.

Зручне географічне розташування Донбасу між Азовським морем та ринками збуту на Україні притягало чужоземні капітали, одним з таких був Джон Юз, який заходився будувати між долинами р. Кальміусу та балки Велико-Богодухової (біля невеличкого селища Овечий хутір) металургійний завод.

Сто років тому на цьому місці лежали незаймані степи, на яких мирно паслися вівці і мабуть саме від того ця місцевість була названа „Овечій хутір", недалеко якого протікала сонна річка Кальміус. Тепер це велике промислове місто, адміністративний, господарський і культурний центр Донецької области України з 835.7 тис. населення (1964), яке до 1924 р. носило назву Юзівка, з 1924-1961 р. Сталіно, а тепер ДОНЕЦЬК.

Своїми розмірами Донецьк є третє місто на Україні після Києва й Харкова. Місто Донецьк не спить ні вдень, ні вночі. Гомонить на поверхні і глибоко під землею, перегукується гудками заводів, гучним дзвоном заліза. Донецьк нове місто. Широкі вулиці густо засаджені деревами, квіти і чистота вражають туристів. Міським транспортом тут служать тролейбуси і трамваї, що зв'язують центр міста з околицями.

Тут працює 115 міських шкіл, технікум і три високих учбових заклади. Донецький індустріяльний Інститут, рахується одним з найбільших в Україні. Є три театри, 35 бібліотек, клюби й музеї. Велика кількість кінотеатрів.

З донецької землі вийшли художник Куїнджі, український поет Володимир Сосюра і полярний мандрівник Г. Сєдов.

Міннеаполіс, Мінн.
вересень, 1967 р.

Марія з Клецорів Боянівська

СПОГАДИ ПРО МОЄ УЛЮБЛЕНЕ МІСТО БЕРЕЖАНИ

Мої батьки, діди і прадіди походять з Бережан. Вже минуло п'ятдесять шість років, як ми у двох з сестрою, за порадою людей, виїхали до Америки. Мої батьки були бідні, нас було п'ятеро дівчат, ніде не було для нас роботи, тяжко було жити. Ми виїхали з тією думкою, що заробимо трохи грошей і повернемось до дому. Та наші мрії ніколи не здійснювались. Хоч минуло багато часу, як ми покинули Бережани, та все вони стоять у мене перед очима, як найкращі спогади молодости.

У Бережанах існувало співоче товариство „Боян", і я від 14-го року життя належала до хору. Проби співу відбувалися в залі „Надії", на вул. Адамівка, де містилась читальна, і драматичний аматорський гурток. Диригентом хору „Боян" був тоді проф. гімн. Віктор Лозинський (згодом став священиком). Він був також настоятелем гімназійної бурси. В хорі співали молоді панночки і студенти. Які чудові концерти відбувались! Співали між ін. „Вечерниці", „Вулицю" і багато інших гарних пісень. Пам'ятаю „Духовний концерт" в залі польського „Сокола" (більша заля чим „Надія"), як співав спроваджений співак-тенор зі Львова (правдоподібно, Роман Любинецький, прим. ред.). Тоді співали кантату Бортнянського „Боже, Боже мой".

Я належала і до мішаного церковного хору, яким диригував студент гімн. Аполінарій Осадца. Під його диригентурою співав теж гімн. хор кожної неділі Службу Божу, яку відправляв

Марія Боянівська

о. шамбелян М. Соневицький. Я завжди ходила на ту Службу Божу, щоб послухати чудового співу з такими солістами, як бас Микола Вергун (потім парох Нараєва) — і тенорами Осипом Боянівським та Орестом Дурбаком.

Драматичний гурток (ми казалаи „кружок"), що був при читальні, розпочав свої вистави п'єсою „Сватання на Гончарівці", і там я вперше виступала в ролі Уляни. Я так полюбила спів і театральну штуку, що вони стали цілим змістом мого життя. Щороку приїздив до Бережан український театр Й. Стадника. Стадники, Рубчаки та багато інших стоять все перед моїми очима у своїй мистецькій грі. Виставляли „Запорожця за Дунаєм", „Катерину", „Гальку", „Гриця", „Марусю Богуславку" і багато інших. Увесь рік я складала австрійські центи, щоб могла піти до театру на виставу.

Чудові спогади зберегла я з молодих літ. У неділю раненько ми дівчата, ішли на чужі сіножаті збирати біленькі пахучі конвалії, а повертаючись, рвали червоні маки та сині блавати в чужому збіжжі. Щасливі, поверталися до дому, босі по ранній росі, ще й личка вмивали росою. Йшли зеленою травою, а побіч плив потічок, джерельної води, на берегах цвіли сині незабудьки, а під небом виспівували жайворонки. Яке ж то все чудове — чи ж можна забути таку красу? Все те я й досі бачу, й часто думаю про нього.

Із школи ми ходили на прогулянку до Раю, де граф Потоцкі мав свою палату обведену пре-гарним парком. Там ми любувалися статуями, білими лебедями і щасливі повертались співаючи, додому. Бачу цей великий став, — через нього перепливала Золота Липа. Літом ми в ньому купалися, а зимою совгались. Наша родина жила на вул. „Ґахи", ми мали маленьку хатину, великий город, а сад — один із найбільших і найкращих у Бережанах, простягався аж під гору „Сторожисько". Росли там різні дерева: вишні, черешні, сливки, грушки, різної породи яблука. А як весною зацвіте усе білим і рожевим цвітом, то запах розходиться на все місто! Коли було вийти на гору „Сторожисько", перед очима розлягалося, усе місто: ратуша, церква, костел, замок Сенявських, по лівій стороні синє плесо ставу, долиною срібною стяжкою крутилась Золота Липа, а там гора „Звіринець", за нею славна „Лисоня". І хоча я об'їхала найкращі місця Каліфорнії і Канади, а все ж мої думки повертаються до краси моїх улюблених місць у Бережанах, до лісів, садів, піль, гір — туди, де я навчилася співати перші пісні. Треба додати, що учні гімназії поширювали нові, невідомі нам пісні, а ми від них переймаючи — залюбки їх співали. Ще недавно я співала в хорі, в якому було двісті учасників. Це було на святі відкриття пам'ятника Тарасові Шевченкові, в сторіччя його смерти, який поставили українці Канади на великій площі біля будинку парляменту у Вінніпеґу. Це свято відбулось в 1961 році.

Пригадую, як в краю українці збирались на віча-наради, домагаючись рівного права голосування (п'яти-прикметникового) до парляменту у Відні і сойму у Львові. Пам'ятаю великий здвиг селянських мас з довколишніх сіл, похід під проводом адвоката д-ра Володимира Бачинського, таблиці з написами: „Ми домагаємося рівного права для усіх горожан", а також бурливе віче під голим небом на площі „Надії". Хоча була я ще дуже молода, все те я добре розуміла, тим дуже переймалася, ця кривда нашого народу — дуже мене боліла.

Часами тяжко було жити, але як звичайно в молодості, завжди було весело на душі, та все пробуджувались нові надії... Нагадуються слова Богдана Лепкого:

„Бережани, ах які
Гарні ви взимі і вліті,
Хоч і бідні і малі
Ви найкраще місто в світі!

Як забути вас мені,
Незабутні Бережани?
Де минули юні дні,
Там душа вовік остане"!...

ВІДДІЛ ДЛЯ ДІТЕЙ

ТРАВНЕВА ПІСНЯ

(Скорочено)

Сміється ясно
Все навкруги.
Палає сонце,
Блищать луги!

Квітки звисають
З гілля в садах,
Пташині співи
Дзвенять в полях.

І мир, і радість
В серцях у всіх.
О світ, о сонце!
О щастя й сміх!

И. В. Гете

М. Носов

ЖИВИЙ КАПЕЛЮХ

Котик Васько сидів на підлозі біля комода і ловив мух. А на комоді, з самого краю, лежав капелюх. І ось Васько побачив, що одна муха сіла на капелюх. Він як підскочить — і вчепився кігтями в капелюх. Капелюх зсунувся з комода, Васько зірвався і як полетить на підлогу, а капелюх — бух! — і накрив його зверху.

А в кімнаті сиділи Володя і Вадик. Вони розмальовували картинки і не бачили, як Васько потрапив під капелюх. Вони тільки почули, як позаду щось упало. Володя оглянувся і побачив на підлозі біля комода капелюх. Він підійшов, нагнувся, хотів підняти капелюх і раптом як закричить: „Ой-ой-ой" — і мерщій від нього.

— Чого ти? — запитує Вадик.

— Він жи-жи-вий!

— Хто живий?

— Ка-ка-пелюх!

— Що ти! Хіба капелюхи бувають живі?

— По-подивись сам!

Вадик підійшов ближче і став дивитися на капелюха.

Раптом капелюх поповз прямо до нього. Він як закричить:

— Ой! — і скік на диван. Володя за ним.

Капелюх виповз на середину кімнати і зупинився. Діти дивляться на нього і трусяться від страху. Тут капелюх повернувся і поповз до дивана.

— Ай! Ой! — закричали діти.

Зіскочили з дивана — і бігом з кімнати. Прибігли на кухню і двері за собою зачинили.

— Що ж це за капелюх такий? Чого це йому заманулося по кімнаті повзати? — каже Вадик.

— А може, його хтось за мотузочку смикає?

— Ну, піди подивись.

— Ходімо разом. Я візьму палицю. Якщо він до нас полізе, я його палицею стукну.

— Почекай, я теж палицю візьму.

Вони взяли палицю, трохи відчинили двері, зазирнули в кімнату.

— Де він? — запитує Володя.

— Онде, біля столу.

Капелюх лежав біля столу і не ворушився.

— Ага, злякався! — зраділи діти. — Боїться лізти до нас.

— Зараз я його настрахаю, — каже Володя.

Він став стукати по столу палицею і кричати:

— Ей ти, капелюх!

Але капелюх не ворушився.

— Давай наберемо картоплі і будемо в нього картоплею стріляти, — каже Вадик. Вони набрали з кошика картоплі і стали кидати в капелюх. Кидали, кидали, раптом Вадик влучив. Капелюх як підскочить вгору, як закричить:

— Няв!

Дивляться, а з-під капелюха висунувся сірий хвіст.

— Васько! — закричали діти.

Вадик схопив Васька і давай його обнімати.

— Васько, любий, як же ти під капелюх потрапив?

Але Васько нічого не відповів. Він тільки пирхав і мружив очі від світла.

ЯЦЬО ПИСАНКУ ДІСТАВ

Десь то на самий Великдень
Яцьо писанку дістав:
— Ба! Що там у середині,
Щоб я, Яць, того не знав?

Вдарив молотком: Ой, леле!
Вибачай, мале пташатко
Далебі не знав я того,
Що яйце — то твоя хатка

ШАНА Й ДЯКА

Тим, що в поле йдуть орати,
Що плуги міцні кують,
Що будують теплі хати
Пишуть книги нам читати,
З шкіл науку подають, —
Шана й дяка тим велика
Од людей на вічні віки.

Б. Грінченко.

ГРОМАДСЬКА І РОДИННА ХРОНІКА

40-ЛІТНІЙ ЮВІЛЕЙ ВІДДІЛУ СОЮЗУ УКРАЇНОК ім. ОЛЕНИ ПЧІЛКИ в Йорктоні, Саск.

У неділю 3-го грудня 1967 року відділ в Йорктоні святкував торжественно 40-літній ювілей свого існування. Ювілейні святкування започатковано Службою Божою в місцевій православній церкві, яку відправив Всеч. о. В. Бойчук в сослуженні Всеч. о. Диякона М. Равлюка, а церковний хор співав під диригентурою пана В Ґрегорі. Всі відправи були в наміренні здоровя членок і за кращий розвиток товариства на будуче. Також на Службі Божій спомянуто єктенією всіх померлих членок т-ва. Простора церква була переповнена членками й гостями. При вході до церкви і пообідній програмі в Народному Домі, членки чіпляли ювілейні стяжки, які були спеціяльно виготовлені на це свято.

Друга частина свята відбулася в Народному Домі. По спільному обіді розпочато святочну програму, яку приготовила й нею проводила культурно - освітня референтка добр. Ольга Бойчук. Відповідно прибрана заля, і прикрашений головний стіл вишивкою, ювілейним тортом та живими квітами надавали всім присутнім святочного настрою. Як вияв пошани й вдячности до членок церковна громада, хористи й діти української і недільної шкіл з нагоди цього ювілею обдарували жіноче товариство живими квітами.

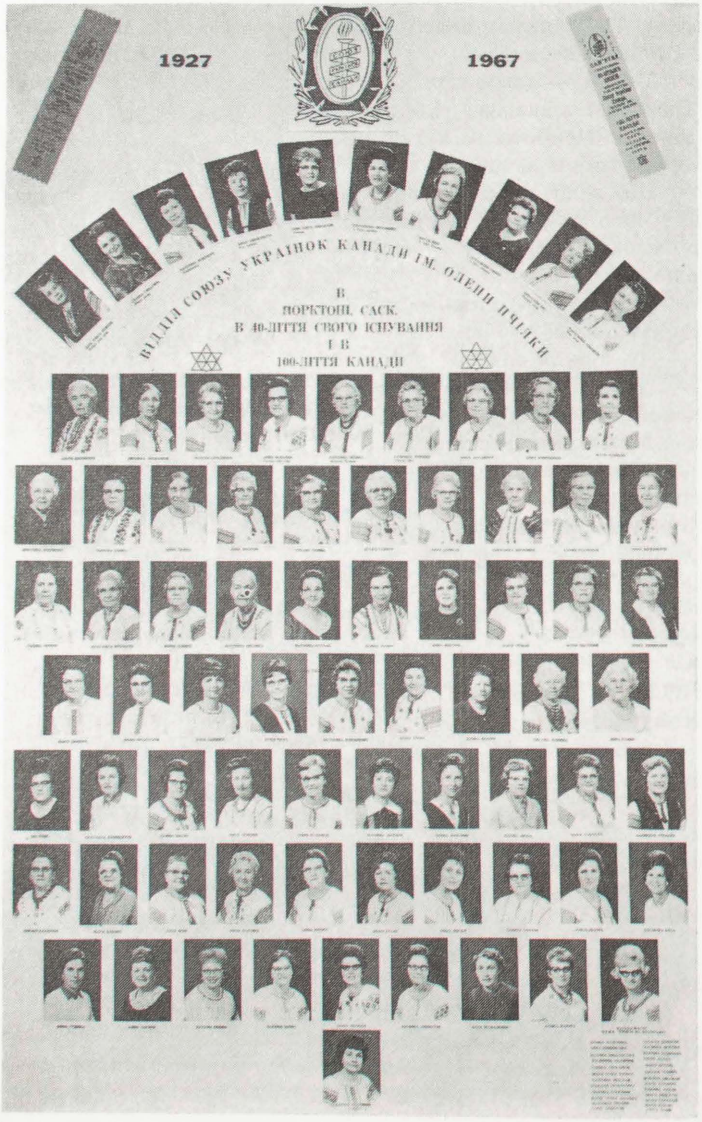

При почесному столі засіли слідуючі: головна гостя з Едмонтону пані К. Міськів, голова відділу Є. Погорлик, уст. гол. А. Цимбаліста, 40-літня членка й піонерка нашого відділу К. Яремко, 39-літня членка Союзу Р. Стратійчук й інші бувші голови товариства й членки заряду: К. Курилюк, П. Процишин, А. Ковалик, П. Гарвей, А. Лис, К. Волощук, П. Семенюк і добр. О. Бойчук.

Програма почалася відспіванням „О Канада" й „О Україно", після того парох о. В. Бойчук відчитав імена померших членок товариства й одно-хвилинною мовчанкою та відспіванням „Вічная память" вшановано померших. По цьому голова товариства, пані Є. Погорлик коротким словом привітала присутніх, а добр. О. Бойчук відчитала писемні привіти, які наспіли від Блаженнішого Митрополита Іларіона, централі Союзу Українок Канади, отця й добродійки Керницьких з Вінніпегу й відділів Союзу з Ріджайни, Стінену та Фом Лейку. Наспів привіт від основательки-піонерки й першої довголітньої голови нашого відділу в Йорктоні, пані Анастасії Стечишин з Торонта.

По писемних привітах були усні. Всеч. о. В. Бойчук, дав велике признання членкам товариства за їх великий вклад в розбудові церковно-громадського життя для йорктонської громади та побажав ще кращих успіхів на будуче. Далі вітали т-во: о. Диякон Н. Равлюк, п. О. Гупка від громади, п. Ю. Скварчук від ТУС, пані А. Цимбаліста від комітету української і недільної шкіл і панна Іванна Скварчук від СУМК. Від сусідніх присутніх гостей дали привіт пані Е. Козяр з Канори, пані Ф. Петрів з Донвел і пані Б. Мачула з Айтуни.

Коротку історію товариства за час його існування прочитала культурно-освітня референтка добр. О. Бойчук. В сороклітній праці йорктонського

кінченні програми всі присутні мали нагоду бачити образки з подорожі по Україні, Святій Землі й з інших європейських країн, які висвітлювала пані Міськів.

За цінну промову й за висвітлення образків подякувала пані Міськів К. Волощук.

З нагоди 40-літнього святкування централя Союзу Українок Канади з Торонта прислала побажання й гратуляції одинокій сороклітній членці пані К. Яремко, які прочитала й вручила їй добр. О. Бойчук, а пані Міськів вручила грамоту 25-літньої приналежности до товариства членці пані А. Лис. Заслуги обидвох членок в товаристві прочитала кор. секр. пані П. Семенюк. Під час програми члени жіночого аматорського гуртка відспівали при супроводі на піяно Лесі Бойчук кілька народніх пісень, якими ще більше збагатили святочну програму. Під спів „Многая літа" відбулося символічне краяння ювілейного торта, яке виконали пані К. Міськів і голова відділу пані Є. Погорлик. Кінцеве слово й слово подяки зложила пані П. Семенюк. Відспіванням гимнів закінчено ювілейне свято йорктонського відділу.

З нагоди святкувань 40-літнього Ювілею Союзу Українок Канади наш Відділ й Йорктоні висловлює цією дорогою велике признання всім нашим ідейним піонеркам на чолі з їх товариства Союзу Українок Канади дуже замітною є праця дружин наших священиків, як: Юстини Мельничук, Марії Грицини, Марії Керніцької, бл. п. Марії Дячини й Ольги Бойчук. Всі вони свого часу поклали багато своєї праці для добра товариства.

Головну бесідницю нашого свята, пані К. Міськів з Едмонтону, представила й попросила до слова добр. О. Бойчук. Пані К. Міськів, як бувша голова Союзу Українок Канади, як піонерка жіночого руху в нашому Союзі, як громадська діячка в церковно-громадському житті українців і як активна громадянка в загально канадійському житті, своєю доповіддю зацікавила й піднесла на дусі присутніх. Вона говорила про значення Союзу, про його осяги й працю на будуче. Особливо вона підкреслила велику потребу й вагу молодих жінок в рядах нашої організації. Також на прикінці програми пані Міськів дала короткий огляд зі Світового Конгресу Вільних Українців, що відбувся в листопаді м. р. в Ню Йорку. По за-

Світлина з ювіл. свята в Йорктоні — краяння ювілейного торта; зліва направо: Голова т-ва Е. Погорлик, гостя допсвідачка і бувша голова Союзу Українок Канади, Катерина Міськів і відзначені у 40-ліття три членки: К. Яремко, А. Лис і К. Куриляк.

ініціяторкою ВПов. пані Савелею Стечишин за їх благородну й корисну працю в нашім Союзі Українок Канади, і всім піонеркам нашого відділу на чолі з ініціяторкою і колись довголітньою головою відділу пані Анастасією Стечишин за їх віддану працю для нашого відділу.

Відсвяткувавши 40-літній Ювілей нашого відділу в Йорктоні, ми зібрали рясні плоди наших ідейних працівниць - піонерок, які повинні дати нам поштовх до ще більшої праці, щоб з запаленим у руках смолоскипом засівати й на далі здорове зерно на полі цеї праці, щоб в зустрічі нашого 50-ліття ми могли збирати ще рясніші плоди й могли радіти ще кращими успіхами.

Ольга Бойчук.

З ДІЯЛЬНОСТИ ВІДДІЛУ
у Волей, Б. К.

Заходами відділу ім. О. Кобилянської спільно з церковною громадою відбулось 24 лютого пущення-бенкет в авдиторії Українського Осередку.

Дня 10-го березня улаштовано Шевченкові роковини концертовою програмою. Після Служби Божої Всеч. о. Блажук відслужив Панахиду, а вечером в 6.30 відбувся концерт. Вступне слово виголосив п. Захарук, голова громади. „Заповіт" проспівав церковний хор під проводом пані Залубняк. „Думи мої" проспівав хор молоді під управою о. П. Блажука. Найменші цколярі — О. Коновальчук, П. Блажук, Степан Сташин та інші гарно виконали свої деклямації. Панночка Іринка Ревуцька по мистецьки продеклямувала „Шевченко". Хор СУМК-у під управою о. Блажука виконав чотири пісні: „Степи простяглися", „Поклін тобі, Тарасе", „Ой гри шляхи" і „Встає хмара".

Цінну своїм змістом доповідь виголосив проф. Колумбійського університету В. Ревуцький. „Тарасова ніч", декл. — сумківка Маруся Блажук. Інструментальне сольо — І. Залубняк на піяно, Д. Крулицький і О. Антонишко — акордіон. Сольоспів „Дивлюсь я на небо" — п. Г. Турко. Церковний хор — три пісні „Прийшли ми нині батьку", „Садок вишневий" і „На високій дуже кручі". Раїса Демчук — декл. „Катерина".

На свято прибула до нас пані О. Початківська з сином Степаном і донею Людмилою з Сіятл ЗСА. П. Степан виконав „Минають дні" а пані Початківська проспівала три пісні: „Така її доля", „Ой гляну я" і „Ой не світи місяченьку" чим зворушила слухачів, акомп. їй доня Людмила.

Свято закінчено національними гимнами.

Н. Боярчук.

ДЕЩО ПРО ЖІНОЧЕ Т-ВО В ЕДМОНТОНІ

Наше жіноче товариства, яке лькується при церкві Св. Михаїла в Едмонтоні, ще віком дуже молоденьке, числимо тепер 6 років нашого організованого життя тут при цій парохії.

Правда, що маємо членки, що вже деякі є в жіночих рядах по 36 років і належали перед тим до інших жіночих відділів в Алберті, чи навіть деякі належали поки церкви тут не було і до Катедри Св. Івана. І хоч нас членок тут при громаді не багато ще, однак після наших сил стараємося і допомагаємо нашій церкві. Перед кількома роками кількох членів, що належали до Катедри, купили були стареньку церкву від протестантів, а наше жіноче товариство допомагало, щоб найскорше сплатити довги.

Та коли вже довг був сплачений, церковна громада задумала будувати нову святиню вже в нашому українському стилі. Будова почалася минулого літа в місяці липні, а вже 3-го грудня, 1967, цебто за несповна пять місяців будови, Високопреосв. Владика Андрей, Архиєпископ Едмонтону і Західної Канади при співучасті едмонтонських священиків посвятив. Церква у виді хреста з трьома банями, на 350 місць, гарно репрезентується в цьому північно-західному едмонтонському дистрикті, що його часто називають „Калдер".

Кошт будови виносив поверх сто тисяч долярів, що майже половина щойно сплачена, як також спідна частина, цебто церковна заля потребує ще багато докінчення. Та в Бога наділ, що будемо всі спільно працювати і старатися, щоб скоро докінчити і позбуватися довгу. Тепер жіноче товариство числить 36 членок.

М. Василів, секретарка.

СВЯТО ЛЕСІ УКРАЇНКИ
Гамільтон, Онт.

Відділ ім. Лесі Українки при церкві Св. Володимира в Гамільтоні улаштував імпрезу в роковини своєї патронки, поетеси Л. Українки, яка відбулась 18 лютого, 1968 р.

Програмою вечора керувала пані Юлія Новак. Вступне слово виголосив Всеч. Прот. В. Федак. Програма складалась з деклямації творів Л. Українки та доповіді про життя і творчість поетки, яку виголосила пані Варвара Логин. Деклямували: В. Сіренко — „Коли втомлюся я...", Наталя Ванджура — „Лист до брата Михайла", Оля Козак — „Контра спем сперо", Лариса Юнкевич — „Надія", Віра Мельник — „Сім струн", Наталя Кульчицька — „Казка про велита".

Кінцеве слово виголосила голова т-ва пані Марія Пилипюк, яким подякувала учасникам програми та провела збірку на пресовий фонд журнала „Промінь". Збірка принесла $23.00, яку пересилаємо. По цім відбулось чайне прийняття.

Марія Пилипюк.

ПРИЙНЯТТЯ В ДЕНЬ УРОДИН

Марія Зарицька

Пані Марія Зарицька в Ст. Катеринс зустрічала свої 75-ті роковини народження в сердечній атмосфері серед своїх приятелів, які зібрались в її домі в неділю, щоб справити їй несподіванку заки вона повернеться з церкви.

Принесли пані і перекуску і подарунки. Добродійка Легенюк привітала іменинницю колачем і відповідно до хвилини, а всі гуртом відспівали пані Зарицькій многоліття. Зворушена увагою і дружнім теплим привітом, пані Зарицька щиро дякувала своїм приятелям. З цієї нагоди вона зложила $16.00 на пресовий фонд журнала і виповнила свою однорічну передплату — разом $20.00.

Тиждень перед тим невістка Олена (з дому Грицунь) з дітьми справили вечерю для мами і чоловіка Тараса, бо їм обоїм припадає день уродин в той самий день.

Іншу святочну вечрю справили своїй матері, пані Зарицькій донька Анна і зять Михайло Стар в їх домі в Ошаві. Туди зїхались сини — д-р Михайло і Тарас з родинами, приїхали гості з Торонта, свати, внуки і правнуки та близькі приятелі, щоб побажати пані Зарицькій прожити в добрім здоров'ї ще довгі літа і радіти пошаною серед рідних і друзів.

Пані Марія Зарицька була одною з перших членок, що вступила до відділу Союзу Українок Канади в Торонті, коли т-во зорганізувалось.

Від всіх разом желання пані Марії — на многая літа!

Ганна Ковальчук.

МИСТЕЦЬКА ВИСТАВКА

Заходами відділу Союзу Українок ім. Лесі Українки відбулась в Оттаві 10 березня 1968 року мистецька виставка картин.

Організуванням виставки зайнялась голова відділу пані Волох. Виставка відбувалась через два вечорі в залі Української Греко - Православної Церкви. Першого вечора в програму входила доповідь „Жінка в історії людства й роля організації Союзу Українок Канади". Цю доповідь виголосила голова Союзу, пані Леся Хорош-Ґреґорі з Торонта. По цім відбулось офіційне відкриття виставки.

Всі образи, що були на виставці це власність Союзу Українок Канади, придбані як проєкт організації на сторіччя Канади. Найбільше число картин мистця Василя Курилика, так званої, піонерської доби, тематика — поселенці в новій країні. Були тут образи Петра Сидоренка, Петра Магденка, Олександра Мордовця, Тані Зварич, Віри Вахни - Мокрицької і Роми Ковальської — цих по одному або два кожного. Було б побажаним, щб такого роду імпрези відбувались частіше.

Олена Іванків, секр.

ДО СЕКРЕТАРОК І ДОПИСУВАЧОК

До редакції наспіло чимале число ріжних матеріялів, як громадська і родинна хроніка, так і річні звіти діяльности відділів. Всі матеріяли поміщуємо за чергою , особливо річні звіти.

Редакція старається помістити все, що можливо. Чиї матеріяли ще досі не появились, вони у свій час будуть надруковані. Просимо бути терпеливими. Хочемо, щоб журнал був цікавий для всіх читачів і тому даємо ріжнородний матеріял. Секретаркам і дописувачкам щиро дякуємо за співпрацю і вирозуміння.

Редакція.

20-ЛІТТЯ ВІДДІЛУ
Чиливек, Б. К.

В неділю, 22-го жовтня 1967 р. відділ ім. О. Кобилянської святкував 20-ту річницю свого існування. Свято почалось Богослуженням в церкві, яке відправляв Всеч. о. М. Мороз з Бирнабі. Панахиду відслужено за членок які відійшли у вічність: бл. п.: Кат. Федорук, Єлена Дмитрук і бл. п. Косован.

Програма свята почалась в залі, де була розложена виставка українського народного мистецтва з речей членок відділу в Чиливек, а з провінціяльного музею ляльки в народніх строях. Нашу виставку завершував наш проєкт на 100-річчя Канади — членовий листок і емблема Союзу Українок — смолоскип.

На свято прибуло поважне число гостей: з Ванкуверу, Бирнабі, Агесі та рідня пані Візнюк. Святочний стіл спільного обіду був прибраний осінніми квітами та традиційними коляками.

Після обіду частина програми була присвячена першій голові відділу, пані Василині Візнюк. На святі була також перша секретарка відділу пані Анна Крипякевич.

Відділ зорганізувала 1947 року і в той самий час був прийнятий в ряди відділів Союзу Українок Канади.

Предсідницею святочної програми була пані Марія Савіцька. Привіт від відділу ім. Лесі Українки з Ванкуверу зложила пані Н. Фігуш, а від відділу ім. Олени Пчілки з Бирнабі, пані Гавриш. Гостею доповідачкою була пані Марія Вакалюк, заст. голови пров. екзекутиви на Б. К. У своїй промові пані Вакалюк говорила про зріст організації Союзу Українок Канади, його досягнення та про працю відділу в Чиливек, яке зросло числом членства та своєю працею причинилось до зросту громадського життя в Чиливек. Пані Вакалюк привітала також першу голову відділу пані Візнюк, яку того дня членство спеціяльно відзначувало за її заслуги для т-ва.

Пані Стефанія Троян, голова відділу провела церемонію відзначення пані Візнюк, підкресливши її заслуги для відділу і при церковній громаді. Удекоровуючі пані Візнюк корсажем живих квітів, вручила їй грамоту заслуг, яку по мистецьки виконав п. Юрій Сосновський. Пані Візнюк, прийнявши грамоту зложила подяку відділові і учасникам свята за вшанування.

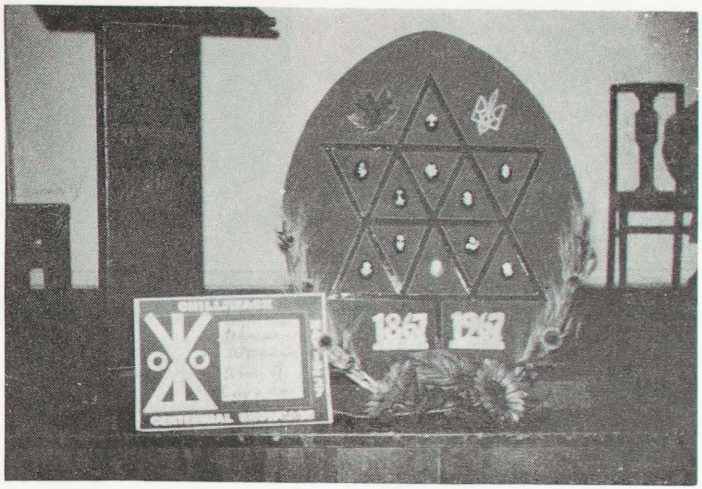

З проєкту на 100-ліття Канади; на писанці виписана цвітка — символ провінції Бріт. Колумбії.

По цім слідували привіти від організацій та осіб: п. Г. Равлик, від церковної громади в Чиливек п. П. Олексій, голова громади в Агесі, пані В. Сиротюк, яка тепер живе в Бирнабі, пані Галя Токарик з Ванкуверу, перша голова пров. екзекутиви Союзу в Б. К., яка зложила $20.00 відділові з нагоди його 20-ліття. Кінцеве слово сказав Всеч. о. М. Мороз, в якім оцінив заслуги жін. т-ва, віддану працю пані Візнюк та побажав дальших успіхів.

Для пані Візнюк учасники відспівали „На многая літа", а імпрезу закінчено відспіванням українського і канадійського гимнів.

Василина Візнюк поруч грамоти відзначення

Номер синіх ниток ДМС. для вишивки 931.

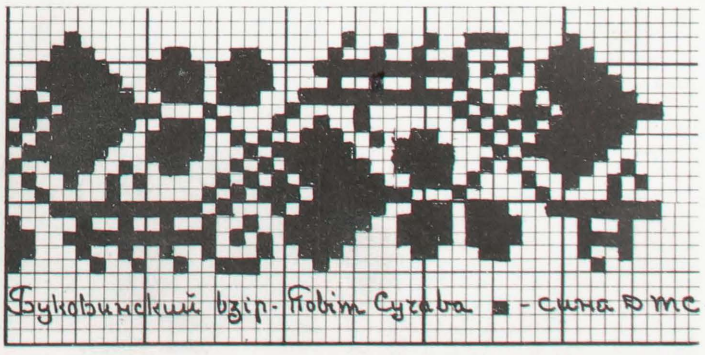

СВЯТОЧНА ІМПРЕЗА

В неділю, 24-го березня ц. р. відділ Союзу Українок при Катедрі св. Івана в Едмонтоні влаштував чайне прийняття в користь журнала „Промінь" в злуці з роковинами поетки Лесі Українки.

Пані Євгенія Дженис, голова т-ва і пані Катерина Міськів, референтка журнала вітали гостей. Пані К. Міськів відкрила чай короткою промовою, пояснивши ціль чаю, значення журнала та його вартости для нас і зробила заклик піддержувати журнал пресовим фондом та здобуванням нових передплатниць. Вона подала кілька способів, як проводити збірки.

Голова провін. екзекутиви Союзу Українок на Альберту пані Марія Сулима виголосила святочну доповідь на тему „Життя і творча праця Лесі Українки" характеризуючи Л. Українку як національну поетку яка жила в періоді від 1871—1913 р.

В програму, присвячену роковинам поетки, входили концертові точки, в яких виступала наша молодь: Панна Леона Фарина — співачка, п. Антон Єренюк — скрипак, п. Мирон Фарина і панна Орися Юрківська — фортепіяновий акомп. Сценічне оформлення — портрет Лесі Українки і монтаж журнала „Промінь" виконав мистець Вадим Доброліж.

Комітет прийняття, зліва направо пані: С. Пауш, М. Гринчук, М. Сулима, Е. Верхомин, А. Мельник, М. Солован, Е. Дженис, К. Міськів.

Пані, які працювали в комітеті цієї програми: К. Міськів, Є. Верхомин, А. Мельник, М. Гринчук і С. Пауш. Наливали чай: добродійки — М. Хом'як, Ю. Лучак, С. Фляк, М. Василів, пані — Є. Дженіс, Н. Гайменик, М. Зачернюк і А. Данилович. Реєстрацію гостей проводили пані: М Гриник і Н. Фарина. Передплати приймала С. Пауш. Голова соціяльного комітету пані М. Солован зі своїми членками доглядали гостей. **Вікторія Шевчук.**

ДІЯНА ДРОБОТ

Гамільтон, Онтаріо

Ділимося сумною вісткою, що Діяна Дробот, учениця нашого садочка при нашій українській школі упокоїлася в Бозі 4-го березня, 1968 року на 7-му році свойого дитячого життя.

Покійна Діяна була улюбленою донечкою Івана й Ольги Дробот, парафіян Свято-Володимирського Українського Православного Собору в місті Гамільтоні. Народилася 24-го березня, 1961 року. Була чемною та розумною дівчинкою, яка своєю красою та чемністю звертала на себе увагу всіх, що знали і бачили їй. Покійна любила вдягатися в український стрій і виступати з іншими дітьми в різних дитячих імпрезах. Раділи Діяною її батьки і наша школа та ціла наша громада. Та радість почала на смуток переходити... Захворіла Діяна. Довго боролася з невмолимою недугою, яка виснажувала її сили. І 4-го березня у шпиталі Дженерал навіки закрила свої сині оченята!

Величавий похорон відбувся в Соборі Св. Володимира в четвер, 7-го березня при участі великої скількости вірних, які молилися за душу невинної дитини та духово підсилювали горем прибитх батьків. Похоронну відправу відслужив настоятель Собору, Впреп. о. В. Федак. Після похорону на поминальному обіді о. Василь зробив заклик до збірки на пресу, як нев'янучий вінок на могилу покійної Діяни Дробот. Присутні щедро відгукнулися і склали $51.00. Збірку поділено: На „Вісник" $15.00, „Український Голос" $13.00 і на „Промінь" $13.00.

Жертводавцям щира подяка! Земля нехай буде легкою кохані Діяні, що з волі Господньої в раненькій весні свойого життя заснула вічним сном.

Діяна Дробот

Щиро співчуваємо зажуреним батькам в їхньому великому смуткові!

Не забуваймо слів нашого Господа що сказав: „Пустіть дітей іти до Мене й не бороніть їм бо таких є царство Боже". **Приятель.**

На знимці чотири членки-піонерки відділу Союзу в Реджайні, Саск., які належать до відділу 40 років. Зліва направо, пані: **Олена Марчук і Марія Корпан, посередині посадник міста Реджайни Г. Бийкир, далі Віра Мойсюк і Анна Мудра. Фото взяте біля міського Ратуша, де посадник міста запросив їх підписати „Золоту Книгу" визначних гостей і нагородив кожну з них шпилькою - колоском пшениці — символ пров. Саскачевану. Допис була поміщена в ч. 4.**

РІЧНІ ЗВІТИ ВІДДІЛІВ

ГЕФОРД, САСК.
Відділ ім. О. Басарабової

Наш відділ начислює 66 членок. Минулий рік був заповнений активною працею заряду. Комітетів і членства, тимбільше що то був 100-літній ювілей Канади і 40-літній ювілей Союзу Українок Канади.

Річні збори т-ва відбулися 3-го грудня 1967 р. За рік ми відбули 8 місячних зборів, 7 надзвичайних засідань заряду та ріжних комітетів. Поважну працю виявив відділ в освітній ділянці, у виховній праці молоді СУМК та ріжних імпрезах.

Заходами т-ва, під директивою пані О. Андрущак та при помочі учителів улаштовано Свято - Миколаївський Концерт для дітей недільної школи і роздача даруночків дітям. По Різдві членки ходили щедрувати в користь сумківської каси і тим уможливили нашій молоді поїхати на зїзд до Торонта.

З більших імпрез відбулись роковини Ольги Басарабової, 40-літній ювілей Союзу Українок Канади і відзначення членок. Відділ взяв участь у виховному учительському семінарі в Саскатуні через висилку своїх представниць в особах пань: Марії Максюти, добр. Мельник, Анни Федейко і Марії Д. Калин. Семінар був дуже корисним, на якім наші учительки виховниці мали можливість познайомитись з новішою методою навчання. Свято Книжки відбулось у нас дуже гарно з концертовими точками та цінною доповіддю Всеч. о. Мельника. Відділ виплатив стипендії студентам за українську мову.

Не менше активною була праця на господарськім відтинку. Членки приготовили 3 похоронні обіди, пирогове пущення, провели демонстрацію виробу пасок, колачів і печива, улаштували успішний базар, подавали перекуску на базарі, приготовили спільне свячене та вислали великодні кошечки з паскою хворим до шпиталю, улаштували прощальний вечір для п-ва Дмитра Симчичів, приготовили обід на храм нашої громади а на закінчення шкільного року улаштували пікнік для школярів, а восені знов обід на День Подяки, помагали громаді з базарем.

Крім своїх льокальних потреб і праці біля церкви відділ виявив увагу загально - українським потребам і подав потрібну поміч, або пожертву. Відділ вислав кількаразову пожертву на журнал „Промінь", поколектував передплати серед своїх членок, провів збірку святочних привітань для журнала на Різдво, розпродав книжку „Дорогами сорокріччя", зложив жертву-писанку на Інститут П. Могили в Саскатуні в $200.00, і на українську хату в музеї в Норт Бетлфорді $100.00. На головний зїзд Союзу Українок Канади в Торонті відділ вислав делегатку в особі пані Ольги Андрущак, як також взяв участь в пров. зїзді в Саскатуні. Куплено машинку до писання. Як проект на століття Канади відділ виготовив біографії членок з фотографіями та діяльність 38-літної праці т-ва. Цю працю виконала пані Оля Андрущак. Пані Єлисавета Никіфорук подарувала вишиті подушки і простирало на ліжко до української хати в музеї.

Фінансовий звіт: З 1966 року осталось в банку $1,743, приходи в 1967 р. — $2,617.12, розходи — $2,374.83, в касі лишилось — $1,983.26.

Заряд т-ва на 1968 р.: Голова — Ольга Андрущак, уступ. голова — Михайліна Симчич, заступниці — Параска Барабаш і Савеля Гарах, секретарка — Марія Д. Калин, заст. секретарки Стефанія Гавриш, касієрка — Кароля Ґромяк. Референтки: „Променя" — добр. П. Мельник, добродійної праці — Параня Сулятицька і Марія Возьна. Контрольна Комісія — Ольга Михайлюк, Катерина Семко й Анна Федейко. Материнський комітет — Єлисавета Никіфорук, Анна Ткачук, Олеся Михайлюк, Анеля Вережак, Євгенія Боклащук, Анна Федейко і Марія Д. Калин. Господині — Анна Лозовчук (голова), Марія Карплюк, Доця Білик, Доця Ґрамяк, Анна М. Яківчук, Анна Калин, Марія В. Калин. Учителі української і недільної школи: Ольга Андрущак, о. Мельник і добр. Мельник.

Марія Д. Калин, секретарка.

ПРИЄМНА НЕСПОДІВАНКА, ВИТКОВ, САСК.

На знимці зліва сидять: Катерина Свистун, її маленька Леся, маленька Іринка Іванчук, Анеля Войтюк; другий ряд сидять: Марія Г. Іванчук, Текля Михалевська і Марія Н. Іванчук; третій ряд: Антоня Кіндрачук, Савеля Бузяк, Анна П. Іванчук, Ганна Г. Іванчук, Михаліна Войтюк, Михаліна Гоян, Марія Т. Багрій і Анна Котик.

В неділю, 28 січня ц. р. гарне число членок нашого т-ва зійшлись і зробили приємну несподіванку найстаршій членці нашого т-ва ім. Ольги Кобилянської пані Теклі Михайловській.

Пані Михайловська, хоч і в поважнім віці, 86 років, але завжди цікавиться працею нашої цілої організації Союзу Українок Канади а до т-ва у Витков належить вже довгі роки. Пані Михайліна Ґоян вручила пані Михайловській в подарунок книжку — коротку історію Союзу Українок Канади — „Дорогами Сорокріччя" та побажала їй кріпкого здоровя.

У відповідь пані Михайловська сказала коротку промову, в якій вказала на наші обов'язки, пошану до своєї національности й інше, чим зворушила наших членок до сліз. Бог би дав, щоб всі членки Союзу Українок в Канаді були такі очитані, розумні, з такою пошаною до свого рідного та лояльности до своєї організації.

Як вияв вдячности пані Михайловська зложила 2 дол. до прес. фонд журнала „Промінь", а т-во доложило 8 дол. — разом $10.00.

РЕДФІЛД, САСК.
Відділ ім. Лесі Українки

Річні збори т-ва відбулися 6-го грудня 1967. Той самий заряд лишається ще на один рік. Вписалося 13 членок на 1968 рік.

Діяльність товариства за 1967 була слідуюча: дарували печива і брали участь в міжнароднім харчовім ярмарку, приготовили пирогове пущення, відсвяткували роковини Лесі Українки і Т. Шевченка, зорганізували рідну школу, коштом т-ва вислали 2 делегатки на український семінар до Саскатуну, мали продаж домашнього печива, приготовили обід на Храм по якім слідував пікнік.

Заходами т-ва відбувся осінній базар з вечерою. Розігравка була на ковдру. Також садили квіти коло церкви. Жертви — на Червоний Хрест — $15.00, на рака $13.00, ЮНЕСКО $7.62, на церкву $200.00, Народний Дім $50.00, Інститут в Саскатуні $25, і на Колегію св. Андрея у Вінніпезі $25.00.

Фінансовий звіт — з року 1966 осталось $1,049.65, прихід на 1967 — $824.83, розходи — $699.98, в касі 1968 — $1,174.50.

А. Дмитрук, кор. секр.

ФОРТ ВІЛЛІЯМ, ОНТ.
Відділ ім. О. Басарабової

Річні збори жіночого т-ва відбулися в залі Т-ва Просвіти 21 січня 1968 року в присутности 30 членок. Збори відкрила голова т-ва пані Розалія Баран. Молитву перед зборами провела пані Марія Ландяк. Вшановано померших членок хвилиною мовчанки.

Голова т-ва Розалія Баран привітала членок, дала огляд діяльности за 1967 рік і подякувала зарядові і членкам за гарну кооперацію. Предсідницею зборів була пані Анна Віктова, а секретарками пані: Розалія Андрус і Анет Морфій.

Слідували звіти заряду: голови пані Розалія Баран і двох заступниць — пані А. Віктової і пані Анет Морфій. Секретарка О. Тацюн прочитала протокол з минулих річних зборів і дала звіт діяльности т-ва. Т-во відбуло одні річні збори, північні, квартальні, 7 місячних зборів і 5 засідань заряду. Грошеві датки були вислані на такі цілі: з анкетою до централі Союзу Українок Канади $30.00 і $90.00, на фонди, на Колегію Св. Андрея $100.00, на прес. фонд журнала „Проміння" $25.00, на різні харитативні організації в нашім місті $125.00 такі як Кансер фонд, Салвейшон Армії, дітей калік, Інститут Сліпих, Різдвяні марки. Наші членки — 12 розкупили книжку „Дорогами сорокріччя" а за 8 т-во заплатило і подарувало до українських бібліотек, до міської бібліотеки, до університету в Порт Артурі і дві Каледж школи. Цих книжок відділ отримав 20 примірників з централі Союзу.

Наш відділ бере участь в імпрезах СУС, КУК і Алгома Вименс Кавнсил. Так само взяв участь з іншими національностями у 100-літті Канади. В Комітеті Мистецтва і Програми, наш відділ обрав собі проєкт помогти Батьківському Комітетові виготовлення українських костюмів для 87 танцюристів. Патронат над цією програмою взяли три стоваришені Т-ва Просвіти, так звані Лейк Гед Просвіта Сервис. Курси відбувалися від листопада 1966 року до травня 1967 р. Курсами керували пані: О. Тацюн, Р. Андрус, А. Морфій і Н. Любий і з нами завжди була голова т-ва Р. Баран.

Слідував звіт фінансової секретарки пані С. Павчук, що його піддержала пані О. Новак, а Контрольна комісія внесла вотум довіря уступаючому зарядові. По цім слідували звіти комітетів т-ва: мистецтва, освіти, господинь, бінго, програмового, відвідування хворих, телефонічного, куховарського. Звіти були різноманітні і дали широкий образ праці т-ва за минулий рік.

Наш відділ взяв участь в ювілейнім зїзді Союзу Українок Канади в Торонті, вислявши делегатку в особі пані Анни Віктової.

Заряд т-ва на 1968 рік: Збори одноголосно заявились за поновленням того самого, що був, лише деякі членки помінялись обовязками: Голова — Розалія Баран, заступниці — Анна Віктова і Анет Морфій, секретарка рекордова — Олександра Тацюн і Катерина Грицик, фінанс. секр. — Анна Данилюк, касієрка — Розалія Андрус. Контрольна Комісія — Ольга Новак, Марія Микуляк, Марія Олійник. Представ. до КУК — О. Тацюн і А. Віктова. Комітети: Програмовий — Р. Андрус і Н. Любий; нар. мистецтва — О. Тацюн і А. Морфій; господині — П. Балабан, М. Ваховська, А. Греф, А. Охітва; бінґа — А. Морфій, Л. Костишин, А. Данилюк; чаїв і базару — И. Верстюк, О. Задорожна, Д. Зукан, О. Новак, М. Шургат; відвідування хворих — Ґ. Верстюк, Г. Лилик; телефонічний — М. Шанисей, М. Кушнірик; куховарський — А. Віктова, М. Ландяк.

По зборах господині подали перекуску та в товариській гутірці ще довго обговорювали про пляни 100-річчя Товариства Просвіти та проєкти звязані з святом.

Олександра Тацюн, секр.

КАДЕТ - ЕЙЛИШЕМ
Відділ ім. Олени Пчілки

Річні збори т-ва відбулись 3-го грудня 1967 р. в Народнім Домі. Збори відкрила голова т-ва, Анасія Рудей, секретаркою була Анна Козунь. Звіт діяльности т-ва здала пані Анна Н. Козунь, а фінансовий — Варвара Козунь.

Діяльність: за рік т-во відбуло 3 зборів і 2 засідань заряду. Членки приготовили обід на храм нашої громади, спільне свячене ,осінній церковний бенкет, курячу вечерю та випродаж печива. Членки помагали і брали участь разом з іншими організаціями у святкуванні 100-річчя Канади в місті Нипавин. В комітеті святкувань була Анасія Рудей.

Проєктом нашого відділу на 100-річчя Канади було помогти членам Народного Дому побудувати їдальню при Народнім Домі Івана Франка. На ту ціль т-во пожертвувало $500.00.

Приходи т-ва в 1967 році — $1,422.21, розходи — $718.87, в касі осталось $705.24.

Заряд т-ва на 1968 р. Євгенія Козунь — голова, Анасія Рудей — заступниця, Анна Козунь — секретарка, Варвара Козунь — касієрка. Контрольна комісія — Йоганна Звоздецька, Оля Козунь. Господині — Марія Козунь, Варвара Козунь, Василина Звоздецька ,Василина Сірий. Сестриці до церкви — Анна Козунь, Марія Романиця, Параня Рудей, Марія І. Юзва. Комітет відвідування хворих — Анна А. Козунь і Марія І. Юзва.

Анна Козунь, секр.

Багато наших передплатниць не чекають на упімнення й як редакція, так і адміністрація висловлює щиру подяку, також і всім тим, які по одержанні упімнення виповнюють і присилають належитість. Погляньте на свою наліпку чи ваша передплата відновлена.

На знимці перший ряд зліва направо: **добр. Леся Удод, К. Завадюк, А. Токарчук, А. Ріпак, Е. Табашнюк** (голова), **Віра Лабач, Й. Симчич, В. Залещук, Д. Баєр;** другий ряд: **А. Янів, М. Никифорук, С. Стратійчук, С. Сорочка, А. Клаповущак, А. Гарасимчук, П. Турецька, Л. Керницька, М. Гарбуз, М. Корчинська;** третій ряд: **М. Дорош, Р. Антимнюк, А. Буріяник, С. Олексин, Є. Юрощак, О. Кей, А. Папіш, П. Хомин, М. Пернаровська, В. Добні, Н. Дептух.**

САСКАТУН, САСК.
Відділ ім. Ольги Кобилянської

Річні збори т-ва відбулися 19-го грудня, 1967 року в Катедральній авдиторії. Зборами керувала голова відділу п. Д. Баєр, а також перша заступниця голови, пані Марія Дорош. Після прочитання звіту з минулих річних зборів, присутні двохвилинною мовчанкою вшанували пам'ять відійшовших у вічність членкинь. Далі приступлено до звітів діяльності заряду відділу за минулий рік.

Зі звіту голови пані Д. Баєр було видно велику працю, яку зробив відділ впродовж 1967 р. в багатьох напрямках: відбулося за рік 10 місячних зборів відділу і 7 засідань заряду. Відділ дав 67 обідів з різних оказій та брав активну участь в усіх підприємствах Катедральної громади при якій відділ існує, а також по силах і можливості відділ приймав активну участь в підприємствах КУК, та загально - канадійському святкуванні ювілею століття.

Спеціяльно відділ дав велику матеріяльну допомогу Катедральній громаді Пресв. Тройці у Саскатуні, на потреби якої Відділ пожертвував у 1967 році $9,275.00, а також на інші потреби загально українського церковно-громадського життя. Відділ пожертвував $2,159.00; з того на Інститут Могили — $550.00, на Колегію Св. Андрея — $400.00, на подорож відділу СУМК. На „Експо" — $500.00, на „Промінь" $154.00, на Оселю „Зелений Гай" та Світовий Конґрес Вільних Українців — по $100.00, на храм в Оттаві — $50.00, до української школи на нагороди — $50.00, на Музей — $100.00, на орг. фонд Союзу Українок — $20.00, на фундацію ім. Н. Кобринської — $25.00, на орг. фонд пров. екзек. Союзу — $10.00. Стипендія Колегії — $100.00.

Фінансовий виказ за 1967 рік: Було в касі з 1966 року — $1,061.10, приходу за 1967 рік $24,736.89, розходи — $19,406.54.

Заряд відділу на 1968 рік: Е. Табашнюк — голова, уступаюча голова — Д. Баєр, заст. голови — Анна Ріпак, Марія Бойчук, Віра Лабач, Йоанна Симчич, рекордова секретарка — Анна Токарчук, кор. секр. — добр. Леся Удод, касієрка — В. Залещук.

Леся Удод, кор. секр.

КАДВОРТ, САСК.
Відділ ім. Кн. Ольги

Річні збори т-ва відбулися 6-го грудня 1967 р. в церковній залі. Збори відкрила голова т-ва пані Ґеня Тріщук. Звіти діяльности т-ва давали членки заряду.

Впродовж минулого 1967 р. наше т-во улаштувало такі імпрези: Щедрий Вечір — вечеря і дитячий концерт, улаштували випродаж Великодного печива, взяли участь в параді міста на століття Канади, приготовили ювілейний обід, весільну вечерю.

Фінансовий звіт: Приходи в 1967 р. — $1,294.35, розходи — $1,011.21, осталось в касі — $393.17.

Заряд т-ва на 1968 р., пані: С. Котелко — голова, С. Ґриба — заступниця, Л. Дяків — секретарка, М. Табашнюк — заст. секретарки, А. Метрополіт — касієрка, С. Котелко — господиня до церкви, пані Бискал — господиня до посуду, А. Тріщук, С. Ґриба, Аг. Тріщук, О. Заставна, А. Василик, М. Табашнюк, П. Грицюк — господині обідів. Добродійний комітет — пані: Івасюк, А. Тріщук, Ґ. Тріщук. Контрольна комісія — пані Ґутник, Аг. Тріщук, А. Коваленко. Референтка журнала „Промінь" — Анна Тріщук.

Леся Дяків, секр.

РЕДВЕЙ, АЛБЕРТА
Відділ ім. Л. Українки

Річні збори жін. т-ва відбулися 1-го грудня 1967 р. в Народнім Домі. Голова т-ва, пані Розалія Чорна відкрила збори молитвою і була предсідницею зборів, секретарювала пані Марія Чорна. Звіти діяльности т-ва здавали пані: Р. Чорна — голова, Марія Чорна — секретарка, Ольга Небожінська — касієрка Від контрольної комісії — пані Снайчук, від господинь — А. Боєчко, від сестрищь — П. Румар.

Впродовж 1967 року т-во відбуло 8 місячних зборів. Членки т-ва спільно з церковною громадою ходили колядувати, перевели церковний базар і один весняний базар, приготовили дві пирогові вечері, дві перекуски,

один церковний і один похоронний обіди. Купили вікна, папір та інше до Народного Дому. Комітет відвідував хворих у шпиталі і посилав картки побажань. Членки нашого т-ва — одні живуть на фармах, інші в місті і всяка праця вимагає більше зусиль. Все одно минулий рік був успішний, завдяки посвяти і жертвенности членок.

Фінансовий звіт: з року 1966 осталось в касі $500.72, приходи в 1967 р. — $338.18, розходи —$371.55, в касі осталось — $467.35.

До заряду на 1968 р. увійшли:: Розалія Чорна — голова, Олена Онищук — заступниця, Марія Чорна — секретарка, Ольга Небожінська — касієрка. Контрольна комісія — Марія Снай чук, Параня Онищук, О. Венгер. Господині — Анна Боечко, Гафія Литвін, Вікторія Таранчук, Ольга Небожінська. Комітет відвідування хворих — Марія Чорна і Ольга Венгер. Сестриці до церкви — пані Румар, пані Боечко, пані Торончук і Марія Кіріяк.

Марія Чорна, секретарка.

РЕДЖАЙНА, САСК.
Відділ ім. Доньки України

Річні збори т-ва відбулись 5-го грудня, 1967 р. в Українському Народнім Домі. Предсідницею зборів була пані Марія Корпан, а секретаркою пані К. Пасіка.

Минулий 1967 рік був для наших членок надзвичайний; святкували ми 40-річчя свого існування. Звіти заряду і комітетів свідчили про поважну проробленну працю. Зокрема працювали ми над придбанням фондів, щоб помогти церковному зарядові у будові нового іконостасу. Праця і жертвенність членства принесли бажані успіхи.

За рік відбулось 10 місячних зборів, 5 засідань заряду і комітетів. До т-ва вписалось 4 нових членки. Впродовж року відділ приготовив 6 святочних обідів, 8 весільних прийнять, похоронні обіди, вечері під час місячних зборів ТУС., видано вечері на весняний і осінний базар, річну осінню вечерю. Членки т-ва займалися перепровадженням базарів та випродажем ручних робіт, перекускою та бінґом.

Членки Комітету Проєктів влаштували весняний чай і займаються прекрасами на ріжних підприємствах та освітніх вечорах. Т-во зайнялось ювілейним обідом в честь Владики Бориса, приготовило чай на вечерку Лесі Українки, на якім промовляла про свою подорож по Україні пані Є. Козяр з Канори. Відділ вшанував членок піонерок у 40-ліття відділу і опис про свято появився в журналі „Промінь" ч. 4.

Імпрези, які відбулись спільно з КУК: Свято героїнь і бенкет на сторіччя Канади.

Комітет мистецтва провів курс вишивання для зацікавлених і писання писанок перед Великоднем. Членки дбають про порядок у церкві. В недільній школі навчають: добр. Кіцюк, Д. Керелюк, М. Думанська, М. Солтис. Цей комітет займається улаштуванням Дня Матері, а програмою на день св. Миколая, розігравками та перекусками.

Членки відділу беруть участь у збірках на Юнайтед Апіл, Кенсер Драйв, умово хворих та інше Т-во входить до місцевої Жіночої Ради і того року помагали у продажі паспортів на Експо '67. У всіх імпрезах громади т-во брало участь у давало піддержку. Вислано дві делеґатки на ювілейний зїзд Союзу до Торонта, одну делеґатку на провін. зїзд до Саскатуну та вислано до централі Союзу нашу квоту на проєкт сторіччя.

Пожертви: на місцеву церкву — $1,350.00, Народний Дім — $1,200.00, купили кухню і крісла до Нар. Дому — $750.00, на нститут П. Могили в Саскатуні — $100.00, на Колеґію св. Андрея — $50.00, на фонд журнала „Промінь" — $32.00, на Світовий Конґрес в Ню Йорку — $25.00, зїздовий фонд Союзу Українок — $25.00. Фінан. звіт: З 1966 р. перенесено $1,278.12, приходи в 1967 р. $5,163.87, розходи — $5,501.87, в касі осталось $940.12.

Заряд т-ва на 1968 р.:: Голова — В. Сопівник, уступ. голова — М. Корпан, заступниці голови — Е. Лисайко і Л. Мельничук, рекорд. секретарка — Н. Зенчишин, кореспонд. секретарка — Д. Оматюк, касієрка — М. Солтис, бібліотекарка — Д. Лапчук. Референтки: народного мистецтва — Д. Ґреґорі, М. Андрічук, добр. Кіцюк; „Променя" і членства — М. Юзик, С. Семчишин. Представниці: до Жіночої Ради — К. Пасіка, Е. Фікула, М. Шевчук, до жіночого КУК. — С. Крептул, А. Мудра. Комітети: освіти — А. Мудра, С. Крептул; добродійний — М. Шевчук, Е. Арійчук, А. Лужецька, О. Масиник; проєктів — М. Думанська, Л. Черепущак, Ґ. Стронська, Е. Фекула, Г. Гнатчук, С. Анклевич, С. Бобовська; шкільний — Оля Патрелюк. Ю Шипиляк, С. Анклевич. Надзірна Рада СУМК — Н. Зенчишин, К. Пасіка. Тел. комітет: Д. Ґреґорі, А. Шипинюк, Ю. Онишко. Контрольна комісія — С Анклевич, Е. Фекула, Д. Керелюк.

К. Пасіка, рек. секр.

ЕНДЕВОР, САСК.
Відділ ім. Ольги Кобилянської

Річні збори т-ва відбулись 27-го січня 1968 р. в домі пані Павліни Чорнобай. Збори відкрила голова т-ва пані Анна Корній молитвою, а пані О. Вівчарук перечитала звіт діяльности за минулий рік.

Т-во відбуло 5 місячних зборів. Членки помагали церковній громаді з обідом на храм, відбули один базар, приготовили осінню вечерю, купили кухню до Народного Дому і ходили колядувати на церкву.

Голова т-ва Анна Корній подякувала членкам за співпрацю та просила членок, щоб вибрали іншу голову. Пані Анна Корній була головою через останніх 5 років. Так само секретарка пані О. Вівчарук виконувала обовязок через 15 років. Згідно з проханням уступаючого заряду обрано слідуючих пань до заряду на 1968 рік:

Голова — Марія Татарин, заступниця голови — Марія Бойчук, секретарка — Марія Яремчук, касієрка — Розалія Рутковська. Контрольна Комісія — Катерина Ґриба і Марія Бойчук. Господині — Анна Корній і Р. Ілащук.

О. Вівчарук, секр.

СТ. ДЖУЛІЄН, САСК.
Відділ ім. Л. Українки

Річні збори т-ва відбулися 26-го грудня 1967 р. в Народнім Домі ім. Т. Шевченка. Збори відкрила голова т-ва Софія Процюк, яка була також предсідницею зборів, секретарювала К. Хомин. Звіти діяльности т-ва здавали членки заряду і комітети.

Діяльність відділу у 1967 р.: Відбулось 4 місячних зборів і 2 засідань. Вислано буджет до централі Союзу. На зборах крім нарад над льокальною працею, ми читали обіжники з централі.

Т-во дало $300.00 на матеріял на поправку Народного Дому, на Великодну писанку Інститутові в Саскатуні — $5.00, подарували на посуду для оселі Зелений Гай $25.00. Членки розкупили книжку надіслану з централі „Дорогами сорокріччя", заплатили за вложення до церкви електрику $630.00.

В березні, членки улаштували за-

ДОМАШНЄ ГОСПОДАРСТВО

Відділ „Домашнє Господарство" редагує референтура Домашньої Економіки Союзу Українок Канади, пані Люба Кут, яка живе у Ванкувері. Ілюстрація поміщена за її старанням з надісланих нею фотографій. Приписи випробовані.

КУХОВАРСЬКІ ПОРАДИ

Літня пора, час для прогульок та виїзду до парку з родиною. Стравоспис упорядкований так, щоб вміщував всі потрібні для організму складники та не завдавав надто багато роботи в приготуванні поживи.

Мясо можна приготовити день наперед, спекти годину перед виїздом. Воно теж смачне, як і прохолоне. Торт не кришиться, пухкий і смачний, не занадто солодкий. Спробуйте.

Стравоспис:

Зелена салата.
Волинські пиріжки.
Мясо на патичках.
Начинена телятина.
Начинена печерицями телятина.
Помаранчевий торт.

Волинські пиріжки

1 табличка дріжджів
½ горнятка теплої води
1 ложечка цукру

Розпустити цукор у теплій воді, посипати дріжджі і поставити на бік на 10 хвилин.

½ горнятка теплої води
1 горнятко спраженого молока
2 яєць — вибитих
1/3 горнятка оливи
1 ложечка цукру
1 ложечка соли
4½ до 5 горняток муки.

До спражёного молока додати воду, оливу, яйця і цукор, вимішати, додати дріжджі і половину муки, добре вимішати і потрохи додавати решта муки. Замісити накрити і поставити у тепле місце, щоб виросло подвійно.

Робити малі галочки, середину начинювати по одній ложечці капустою, гречаними крупами або сиром. Накладати тісно зліпленим боком на спід на добре вимащену бляху і хай виросте подвійно. Помастити яйцем і пекти 350° 25 хвилин.

Начинка з капусти

1 головка середньої величини капусти, полляти гарячою водою. Обібрати листя, посікти дрібненько. Додати ¼ горнятка цибулі смаженої на румяно в 1 ложці масла і троє посічених, зварених на твердо яєць. Соли і перцю до смаку і добре вимішати.

Подала Людмила Карпінська.

— — —

Зелена салата

1 головка салати
¼ вязанки жерухи (вотеркресс)
малий огірок
2 помідори
3 зелені цибульки
3 ложки квасної сметани
3 ложки майонезу
1 ложка цитринового соку
¼ ложечки цукру
пушка перцю
пушка соли.

Сполоскати салату і жеруху, полобаву, найняли спільний парастас, приготовили спільний обід і осінній базар, на якім подали перекуску, мали випродаж домашнього печива і забаву. У травні видали дві перекуски на господарських випродажах, приготовили обід на відкриття памятника 65-ліття Ст. Джулієну і українських піонерів, які збудували УГПЦеркву в Ст. Джулієні. Членки приготовили похоронний обід. Прощали пані М. Місюру, нашу довголітню членку, яка відїхала до Саскатуну. Посилали картки побажань членкам у лікарні та інші картки подяки.

Заряд т-ва на 1968 рік: Голова Софія Процюк, заст. голови — Анна Вережак, секретарка — К. Хомин, касієрка — Орися Олексин. Контрольна комісія — Дороте́я Бокшован, Олена Михайлюк, Марія Угрен. Господині — Марія Угрен, Доця Олексин, Доця Буджок, Катерина Божовська (Андрія), яка також є господинею від посуду.

К. Хомин, секретарка.

ВЕГРЕВИЛ, АЛТА
Відділ ім. св. Ольги

Річні збори жіночого т-ва відбулися 2-го грудня 1967 р. Предсідницею зборів була голова т-ва пані Розалія Синюк, а секретаркою пані Леся Лукинчук. Молитву перед зборами провів Всеч. о. Крищук

Звіти членок заряду і референток виказали, що т-во працювало в 1967 році з добрим успіхом. Відбулось 11 місячних зборів і двоє засідань заряду. Товариство опікується недільною і українською школою. Улаштувало свято Лесі Українки та День Матері концертом з учнів рідної і недільної школи. Вислало делегаток на окружні зїзди у Вилінгдон і Мирнам та провінціяльний зїзд в Едмонтоні, як також дві делегатки на головний зїзд до Торонта. Дало $25.00 на стипендію за українську мову в місцевій державній школі.

Членки т-ва приготовили Новорічну пирогову вечерю та пущення, приготовили прийняття на 10 бенкетів, 10 похоронних обідів. Під час площової вистави членки услугували в їдальні через чотири дні та мали випродаж печива, осінній чай і базар. Приготовили снідання для учнів недільної і української школи після св. Причастя. Буджет до централі в $129.000 сповнили. Передплачуємо „Український Голос" та „Промінь" до шпиталю і дому для старших.

Фінансовий звіт: З року 1966 осталось $1,449.98, приходи в 1967 році — $10,163.70, розходи — $10,408, в касі осталось — $1,205.558.

Заряд т-ва на 1968 рік: Голова — Розалія Синюк, заступниці — Євка Саморозум і Ольга Довганюк, секретарка — Леся Лукинчук, кореспо. секретарка — Олена Мельничук, касієрка — Параня Бережан. Контрольна Комісія — Василина Шапка, Єлисавета Федорук і Ольга Довганюк.

Олена Мельничук, секр.

ТОРСБІ, АЛТА
Відділ ім. О. Басарабової

Річні збори жіночого т-ва ім. О. Басарабової відбулись 4-го грудня 1967 р. в залі Українського Народного Дому. Збори відкрила голова, пані Е. Бабяк. Предсідницею була пані Світлик, а секретаркою пані Г. Кобилюх.

Діяльність т-ва: Впродовж року т-во відбуло 3 місячних зборів. Членки т-ва приготовили обід на храмове свято і візитацію Владики Андрея, приготовили три вечері на весільні забави й одно пущення. Т-во жертвувало на проєкт нашого міста $140.00 на дитячу забавову площу.

Т-во жертвувало на церкву $655.00. З року 1966 осталось в касі $558.41, приходи в 1967 р. — $2,737.33, розходи — $1,952.80, осталось в касі $774.89.

Заряд т-ва на 1968 рік: Голова — Ольга Попик, заступниця голови — В. Кобилюх, секретарка — Мотря Світлик, заст. секретарки — Е. Бабяк, касієрка — Іва Пирч. **М. Світлик.**

мити на великі куски. Обібрати огірок і покраяти на тонкі скибки, цибулю покришити, змішати все разом. Помідори розкраяти на 4 або 6 кавалків і покласти на верх.

Майонез вимішати з цитриновим соком, сметаною, цукром, сіллю і перцем. Полляти тим салату перед поданням.

Щоби салата трималася свіжою, не солити її аж перед поданням на стіл.

*

М'ясо на патичках

1½ фунта свинини, (не товстої)
1½ фунта телятини
12 патичків, (вуден скруверс)
сіль, перець до смаку
1 ложечка „ексент"
1 яйце розбите в одній ложці води
1 горнятко мелених кришок (крекерс).

Покраяти мясо осібно на цалеві кавалочки, посолити, поперчити і добре помішати. Накладати на патички на переміну.

Покачати на посипаній мукою стільниці, помачати в розбитім яйці, а потім в кришки. Присмажити на всі боки в оливі, поскладати в подовгуваті посудині ряд за рядом. Покришити одну малу цибулю, присмажити в одній ложці мсла і посипати зверху.

Накриті пекти 350° ½ години, розкриті і пекти ще 10 хвилин.

— — —

Начинена телятина

6 кусків телятини ½ цаля грубі (віл стейк)
6 скибок жовтого сира
6 скибок шинки
1 яйце
1 горнятко сухарів мелених (крекерс).

В кусняx телятини зробити глибокий розріз (не перетинаючи зовсім) вложити сир і шинку. Припорошити мукою, вмочити в яйце розбите в одній ложці води, потім в кришки.

Смажити в оливі, вложити в посудину і не накривати, пекти ½ години в 350°.

— — —

Начинена печерицями телятина

2 фунти телятини — котлети
1 фунт печериць дрібно посічених
2 ложки масла
¼ горнятка цибулі
1 яйце (білок).

Мясо на котлети потовкти до величини 2 х 4 цалів, посолити і покропити цитриновим соком. Хай постоїть в холодільнику ½ години. В маслі присмажити цибулю (залишити одну ложку на пізніше), додати посічені печериці, смажити 10 хвилин на легенькім вогні. Як вистигне, додати вибитий білок і вимішати, одну ложку маси положити на котлет, завинути і положити в холодільник на 10 хвилин.

Посипати мукою, вмочити у вибите яйце, потім в кришки. Смажити в оливі на усі боки. Виложити в подовгувату посудину один коло другого, посипати ложкою цибулі, додати дві ложки води і пекти 30 хвилин 350°.

— — —

Помаранчевий торт

2¼ горнятка муки (Сванс Давн)
3 ложечки порошку, (Меджік бейкінг павдер)
1½ горнятка цукру
1 ложечка соли
½ горнятка оливи (Мазола)
5 жовтків
½ ложечки „Крім оф тартар"
¾ горнятка соку і шкірки з двох помаранч, коли замало соку додати води
½ горнятка посічених горіхів
10 білків
¼ горнятка маку — полляти гарячою водою і вицідити
1 ложечка ванілії.

Пересіяти муку порошок і одне горня цукру три рази через ситко у велику миску. В другій великій мисці вибити білки і „Крім оф тартар" на тугий шум, додати ½ горнятка цукру і знов бити поки маса не стоїть сама.

До пересіяної муки додати оливу, жовтки, сік і помаранчі і вибити добре. По трошки ляти цю масу у вибиті білки і легенько вимішати. На кінці додати ванілію, мак і горіхи, легенько мішати і вилляти у немащену форму (тюб кейк пен) пекти 50 хвилин в 325°, підбільшити до 350°, 20 хвилин.

Виняти, перевернути до вихолодження, легенько обкраяти боки і виняти.

Подала Марія Богдан.

М'ясо на патичках, пиріжки і начинена телятина

СПРАВЛЕННЯ ПОХИБКИ

В числі 5, на ст. 32 є друкарська похибка в приписі „Сирник непечений". В рядку 13 згори ,там де є 2 горнятка тертої шкірки, має бути 2 ложки тертої шкірки. Просимо виправити.

КОРИСНІ ПОРАДИ

Плями з фарфорового посуду легко знімуться, якщо вимити його теплою водою, додавши трохи нашатирного спирту.

— — —

Залийте водою з питною содою на кілька годин каструлю, чи сковороду з пригорілим дном і вони легко відчистяться. Алюмінійовий посуд не можна так чистити бо він почорніє.

— — —

Картопля посмажиться швидше і буде смачнішою, якщо покласти її на кілька хвилин у гарячу воду, обсушити, а потім смажити.

ПРИ ПРАЦІ ДЛЯ ЖУРНАЛА

Монтреал. — Відділ Доньки України, добр. Л. Слюзар — передплати (5 нових) і прес. фонд $215.50.

Едмонтон. — Відділ при Катедрі Св. Івана, реф. К. Міськів — на передлати й прес. фонд $100.00; С. Пауш відновлені передплати й прес. фонд $42.00; Е. Верхомин $16.00. Відділ ім. Л Українки, реф. М. Кавчук на передплати й прес. фонд $18.00.

Саскатун. — Відділ ім. О. Кобилянської, реф. М. Гарбуз на передплати $40.00.

Ту Гилс, Алта — Відділ ім. Л. Українки, реф. К. Паламарчук і П. Фуштей — на відновлені передплати й прес. фонд $60.00.

Ванкувер. — Відділ ім. Л. Українки, реф. Д. Мастюх — на передплати й прес. фонд $39.00.

Ст. Кетеринс, Онт. — Пані Ганка Ковальчук на передплату і прес. фонд $15.00.

Йорктон, Саск. — Відділ ім. О. Пчілки, реф. Л. Крепякевич — на передплати $24.00.

Дністер, Саск. — Відділ ім. О. Кобилянської, реф. О. Маковська — передплати $12.00.

Давфин, Ман. — Відділ ім. Л. Українки, реф. М. Білоус — на передплати $24.00

Гамільтон, Онт — Відділ ім. Л. Українки, реф. М. Пелепяк — на передплати $12.00.

Торонто, Онт. — Відділ ім. Княгині Ольги, реф. А. Бойко — на передплати $20.00.

Вінніпеґ, Ман — Відділ ім. Л. Українки, реф. А. Назаревич на передплати (одна нова) $20.00. Пані Д. Радомська придбала 2 нові передплати. Пані А. Москалик одну нову передплату. Пан Ф. Осиченко придбав 2 нові передплати.

Норт Бетлфорд, Саск. — Відділ ім. О. Пчілки, реф. добр. Г. Зузак на передплати $20.00.

Транскона, Ман. — Відділ ім. Л. Українки, реф. М. Нижник зібрала $12.00 на прес. фонд.

Роксборо, Кве. — Пані О. Герасим — на передплати (одна нова) і прес. фонд $10.00.

Емерсбирґ, Онт. — Пані О. Семенюк — на передплати (одна нова) і прес. фонд $15.00.

Росборн, Ман. — Пані Анна Бельбас переслала на нову передплату і прес. фонд $9.00.

Гефорд, Саск. — Відділ ім. О. Басарабової, реф. добр. П. Мельник — на передплати (одна нова) $8.00.

Етобікок, Онт. — Пані П. Кумпан придбала 2 нові передплати.

Вернон, Б. К. — Відділ ім. Княгині Ольги, реф. Е. Несміла — на передплати $16.00.

ПОЖЕРТВИ

Канора, Саск. — Відділ ім. М. Маркович $65.00

Едмонтон, Алта. — Відділ при Катедрі Св. Івана, К. Міськів переслала 40.00

Відділ при церкві Св. Михаїла, М. Василів переслала 15.00

Лашін, Кве. — Відділ ім. Княгині Ольги, Т. Клемба переслала 32.00

Гамільтон, Онт. — Відділ ім. Л. Українки, М. Пелепяк переслала 23.15

Всеч. о. В. Федак з похорону бл. п. Діяни Дробот 13.00

Вернон, Б К. — Відділ ім. Княгині Ольги, Н. Микитюк переслала 10.00

Вишарт, Саск. — Відділ ім. Л. Українки, Олена Шевчук переслала 13.05

Йорктон, Саск. — Відділ ім. О. Пчілки, добр. О. Бойчук переслала 10.00

Флин Флон, Ман — Відділ ім. Доньки України, Розалія Малюта переслала 10.00

Ґлеслин, Саск. — Відділ ім. О. Басарабової 6.00

Де Па, Ман. — Пані С. Журавецька 600

Ст. Кетеринс, Онт. — Пані М. Зарицька 11.00

Монтреал, Кве. — Пані А. Колісник переслала Збірку 18.00

Витков, Саск. — Із збірки на прийнятті Т. Михайловської 5.00

Норт Бирнабі, Б. К. — Пані В. Пушка 10.00

Едмонтон, Алта. — Пані Т. Лазарович 500

Форт Вілліям, Онт. — Пані А. Мельниченко 5.00

Ст. Ленард, Кве. — Пані Юлія Гриців 2.50

По $2.00 — Агафія Ґаба — Ґренд Велей, Онт.; П. Кумпан — Етобікок, Онт.; Відділ ім. Л. Українки — Стирджис, Саск.; Ольга Савчук, Н. Мисак — Едмонтон; А. Євчук — Давнсвю, Онт.; М. Яремко — Арран, Саск.; З. Гавриш — Етобікок, Онт.; С. Якимець — Вилловдейл, Онт.

По $1.50 — О. Семенюк і Н. Зін — Емерсбирґ, Онт.; М, Ґузиляк — Дірборн, Миш.

По $1.00 — Д. Салагуб, Л. Мельник, О. Садовська, В. Магденко, М. Буряник — Торонто; Ю. Бобій, А. Павлюк — Давфин, Ман.; Ю. Фуштей, П. Мулька, М. Чернівчан, К. Паламарук — Ту Гилс, Алта.; Г. Сенишин, А. Ґулевич, С. Текела, Е. Мартин, М. Маланчук, Т. Дробот, А. Мигаль, М.. Підкаленко, А. Демитрак, К. Кошлай, А. Твердун, Е. Лах, С. Кульба, А. Тхір, А. Вікарчук, Г. Мельник, А. Колісник, М. Івасечко, З. Романишин, К. Іванишин, Н. Гуменюк і М. Редчук, Монтреал; Т. Візнура — Торгилд, Алта.; С. Кузів, Е. Челядин, К. Храпко, С. Дмитрук, П. Прокопів, П. Яремчук, К. Малиш, добр. Ю. Мельничук, А. Питухова — Едмонтон; М. Гомонко, О. Фестрига, М. Барабаш — Гамільтон, Онт.; Т. Кудрик — Ватсон, Саск.; П. Кузик — Інисфрі, Алта.; Ф. Коваль — Милк Ривер, Алта.: О. Мисик — Нипавин, Саск.; Н. Коропас, П. Кревецька, А. Бабинець, С. Гринюк, А. Семотюк — Вінніпеґ; Г. Фодчук — Вегревил, Алта.; В. Цвіклевич — Шинук, Алта.; І. Талпаш — Ґилберт Плейнс, Ман.; В. Струтинська — Транскона, Ман.; О. Шнурко — Куксвил, Онт.; О. Панел — Гемтремк, Миш.; І. Андрушко, О. Юзвак, М. Демчук, В. Бейлі, Е. Кузів, К. Мунді, І. Приймак, І. Гуменюк, п-ні: Шатурма, Зенко, Лупачок і Матрецька всі з Транскони, Ман. М. Грищенко — Ванкувер.

У сьому річницю смерти нашої дорогої Мами, бл. п. Докії Спачинської, яка упокоїлась 6 червня 1961 року на 65-тім році життя, складаємо в її світлу пам'ять на прес. фонд журнала „Промінь" $10.00.

Олеся Мацелюх, Маруся Спачинська, Селі Шескі і Анна Яцейко, Ванкувер, Б. К.

— — — —

Замість квітів на свіжу могилу моєї дорогої Приятельки бл. п. Стефанії Слюзар, яка упокоїлась в Бозі 2-го квітня 1968, складаю в її пам'ять $5.00 на журнал „Промінь". Хай канадійська земля буде їй легкою.

Ліна Стадник, Торонто, Онт.

— — — —

P TG
SAMYCIA MRS S JAN 69
6712-111 AVE
EDMONTON ALTA
I

ВІТАЄМО

учителів, педагогів, виховників,

представників рідних шкіл,

батьків та громадян

на

РІДНОШКІЛЬНИЙ СЕМІНАР

у Вінніпезі

в днях 1 і 2-го червня 1968 р.

в залі Катедри Пресв. Тройці